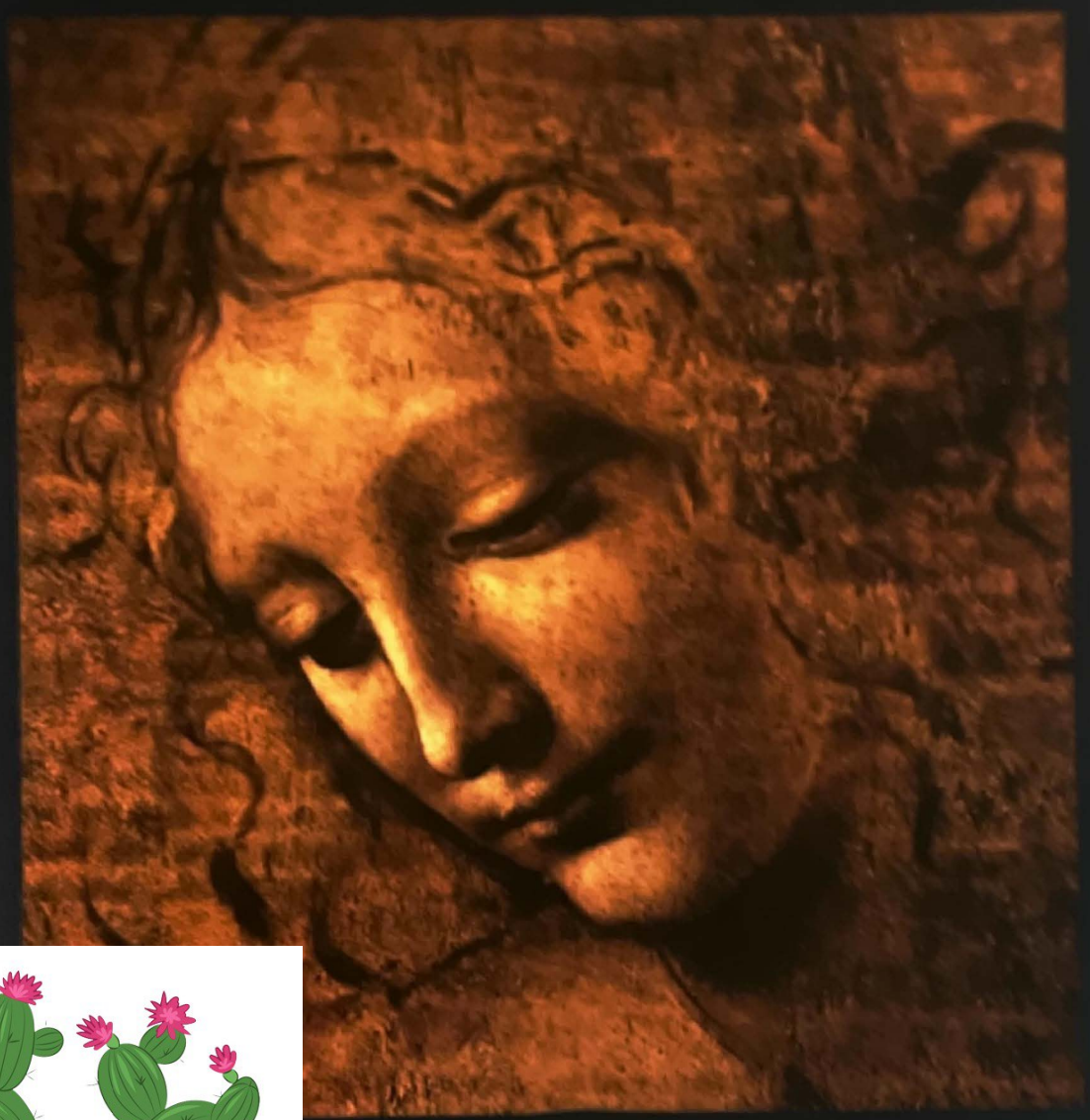
O. HENRY

PİNTİ ÂŞIK

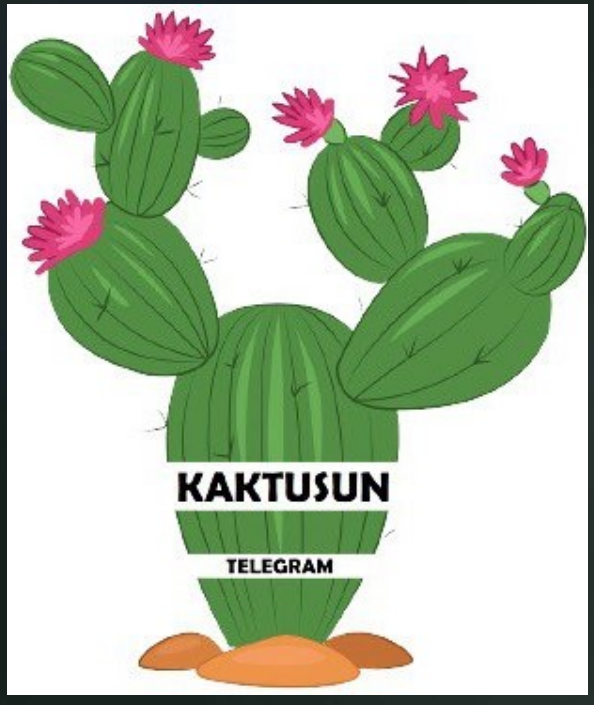

Çeviri: PÜREN ÖZGÖREN

KAKTUSUN

can

O. HENRY, 1862'de North Carolina'da doğdu. Bir süre okula devam ettikten sonra çeşitli işlerde çalıştı. Aynı dönemde öykü yazmaya başladı, *Rolling Stone* adlı haftalık bir mizah dergisi çıkardı, dergi kapanınca karikatüristlik yaptı. 1896'da banka tarafından zimmete para geçirmekle suçlanınca Honduras'a kaçtı; ancak karısının hasta olduğunu öğrenince dönerek hapse girdi. Hapishane revirinde çalışırken kızına maddi destek sağlamak amacıyla O. Henry adıyla öyküler yazdı. Hapisten çıktığında ünlü bir yazar olmuştu.

resmi: Leonardo da Vinci
can
ISBN 978-975-

O. HENRY

PİNTİ ÂŞIK

Lacivert Klasikler

Bu kitap Can Sanat Yayınları A.Ş. tarafından Amazon Türkiye için üretilmiştir

Pinti Âşık, O. Henry
İngilizce aslından çeviren: Püren Özgören
© 2020, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Aralık 2020, İstanbul

Dizi editörü: Ayça Sezen
Editör: Seçkin Selvi
Düzelti: Korkut Tankuter
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak uygulama: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Özkaracan Matbaacılık ve Ciltçilik San. ve Tic. Ltd. Şti.
Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 Bağcılar / İstanbul
Sertifika No: 45469

ISBN 978-975-07-4829-5

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Kat: 8
34398, Sarıyer/İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O. HENRY

PİNTİ ÂŞIK

ÖYKÜ

İngilizce aslından çeviren

Püren Özgören

can

İçindekiler

Karakartal'ın Geçişi 9
Pinti Âşık 25
Blackjack'li Alıcı 34

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

KARAKARTAL'IN GEÇİŞİ

Belli bir yılın birkaç ayı süresince, zalim bir eşkıya, Rio Grande'yi izleyen Texas sınırına musallat oldu. Bu rezil çapulcunun en çarpıcı yanı, gözlerinin keskinliğiydi. Kişiliği sayesinde "Karakartal, Sınırdaki Dehşet" unvanını kazanmıştı. Adamlarıyla birlikte yapıp ettikleri hakkında bir sürü ürkütücü hikâye anlatılıyordu. Ansızın, bir dakikalık bir zaman diliminde, Karakartal yeryüzünden silindi. Kendisinden bir daha hiç haber alınamadı. Çetesi, kayboluşunun sırrını bırakın çözmeyi, tahmin bile yürütemiyordu. Sınır çiftlikleri, yerleşim bölgeleri yeniden ortaya çıkmasından, ortalığı talan etmesinden korkuyordu. Bu asla gerçekleşmeyecek. Çünkü bu anlatının yazılma nedeni, Karakartal'ın yazgısına ışık tutmak.

Öykünün ilk adımını, St. Louis'deki bir barmenin ayağına borçluyuz. Barmenin uyanık gözleri, açık büfe tarzı öğle yemeğine iştahla yumulmuş olan "Tavuk" Ruggles'a takılır. Tavuk, boş gezenin boş kalfasıdır. Ördek gagasına benzeyen, uzun bir burnu, kümes hayvanlarına karşı doymak bilmez bir iştahı ve bu iştahı ne pahasına olursa olsun gidermek gibi bir âdeti vardır; bu da kendisi gibi aylak arkadaşlarının ona neden bu lakabı taktığını açıklıyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doktorlar, yemekle birlikte sıvı almanın sağlıklı bir alışkanlık olmadığı konusunda hemfikir. Ancak söz konusu lokantanın sağlık politikası, bunun tam tersini savunuyordu. Dolayısıyla Tavuk, yemeğinin yanında bir de içki istemeyi ihmal etmemişti. Barmen tezgâhın arkasından çıktı, kerpeten gibi limon sıkacağıyla kulağından yakaladığı bu basiretsiz müşteriyi kapıya götürdü, kıçına tekmeyi bastı.

Böylece Tavuk, kışın yaklaştığına *dair* ilk işaretleri almış oldu. Gece soğuktu, yıldızların parıltısı hiç de dostane değildi, insanlar sokaklarda iki bencil, telaşlı akıntı halinde evlerine doğru seğirtmekteydi. Erkekler paltolarına sarınmıştı; Tavuk bütün bu düğmelerin altından bozuklukları çekip çıkarmanın ne kadar güçleşeceğinin yüzdesini tamı tamına biliyordu. Güneye göç etme vakti gelmişti.

Gözüne, bir şekercinin önünde durmuş, aç gözlerle vitrini süzen, beş-altı yaşlarında bir oğlan çocuğu ilişti. Küçük ellerinden biriyle, altmış gramlık boş bir şişe tutuyordu, öteki eliyle tırtıklı kenarı parlayan, düz, yuvarlak bir şeye sımsıkı yapışmıştı. Sahne, Tavuk'un yeteneklerine ve cüretine uygun bir faaliyet alanı sunmaktaydı. Üniformalı bir römorkörün yakınlarda devriye gezmediğinden emin olmak için ufku hızla taradıktan sonra, avına sinsice yanaştı. Ev halkı tarafından kulağı güzelce bükülmüş, yabancıların yaklaşımlarından kuşku duymayı öğrenmiş olan oğlan, bu açılış hamlesini soğuk bir tavırla karşıladı.

O zaman Tavuk, bildiği bir varsayıma doğru çaresiz, sinir yıpratıcı bir dalış yapmak zorunda olduğunu anladı: Talih bazen yüzüne gülmek için senden rüşvet bekler. Bütün sermayesi beş cent'ti; yanı başındaki ganimeti, çocuğun tombul elindeki parayı kapma şansına karşılık, bu beş cent'i riske atması gerekiyordu. Çok tehlike-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

li bir kumar olduğunun farkındaydı. Ama sonuca ancak belli bir stratejiyle ulaşabileceğini de biliyordu; çünkü küçük çocukları soymaktan oldubitti ödü kopardı. Bir keresinde, bir parkta, açlıktan öylesine gözü dönmüştü ki, bir pusetteki bebeğin elindeki mama biberonuna saldırmıştı. Öfkeden deliye dönen bebek derhal ağzını açıp evrensel alarm düğmesine basmış, yardım da zaten ânında yetişmiş, Tavuk otuz gün sıcacık kodeste yan gelip yatmıştı. İşte o günden beri çocuklardan kendi deyişiyle "tırsardı".

Çocuğu, ne tür şekerlerden hoşlandığına ilişkin ustaca, çaktırmadan sorguladı, yavaş yavaş istediği bilgiye ulaştı. Annesi, eczaneden şişeye on cent'lik kâfurlu afyon tentürü doldurtmasını tembihlemişti; avucundaki bir dolara gözü gibi bakmalıydı; sokakta durup kimseyle konuşmamalıydı; eczacıdan paranın üstünü bir kâğıda sarmasını isteyecek, sonra da pantolonunun cebine sokacaktı. Pantolonunda gerçekten de cepler vardı – iki tane! Ve en çok karamela seviyordu.

Tavuk dükkâna girdi, büyük kumarını oynadı. Olanca sermayesini C.A.N.D.Y.[1] hisselerine yatırdı; bir sonraki ve daha riskli hamleye giden yolu açmak için başka çaresi yoktu.

Karamelaları küçük oğlana verdi, gerekli güvenin sağlandığını görünce de rahat bir soluk aldı. Artık gezinin rehberliğini üstlenmek kolaydı; tek yapacağı, yatırımını elinden tutmak ve aynı mahalledeki, tanıdığı, düzgün bir eczaneye götürmekti. Orada, Tavuk babacan bir tavırla, doları uzattı ve ilacın şişeye doldurulmasını istedi; alışverişin sorumluluğundan kurtulduğuna sevinen oğlansa şekerlerini çatur çutur çiğnemekteydi. Sonra,

1. İngilizce şeker anlamına gelen *candy* sözcüğüne gönderme yapılıyor. (Y.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ceplerini karıştıran başarılı yatırımcımız, bulduğu pardösü düğmesini (kışlık gardırobundan bir parça) güya para üstüymüş gibi, bir kâğıt parçasına özenle sarıp hiçbir şeyden kuşkulanmayan oğlanın cebine soktu. Çocuğun yüzünü evinin bulunduğu istikamete çeviren, sırtını şefkatle pışpışlayan girişimcimiz (Tavuk'un yüreği, lakaptaşının tüyleri kadar yumuşaktı), ortaya sürdüğü sermayeden, yüzde bin yedi yüz kâr etmiş olarak, piyasadan çekildi.

İki saat sonra, Iron Mountain şirketine ait bir yük treni, boş katarlarıyla birlikte, Texas'a gitmek üzere manevra yerinden ayrıldı. Tavuk, hayvan vagonlarının birinde, talaşlara yarı gömülmüş bir halde, rahatça yatmaktaydı. Yanında, en ucuzundan bir şişe viskiyle içinde ekmekle peynir bulunan bir kesekâğıdı vardı. Mr. Ruggles, özel vagonunda, kışı geçirmek üzere güneye doğru yol almaktaydı.

Vagon bir hafta boyunca güneye doğru çekildi, makas değiştirdi, dinlendi, bir canlı hayvan sürüsüymüşçesine güdüldü; ama Tavuk onu hiç bırakmadı, ondan yalnızca zorunlu hallerde, açlığını ve susuzluğunu gidermek için, çok kısa süreliğine ayrıldı. Trenin er geç güneye, sığır diyarına varacağını biliyordu, onun hedefi de bu diyarın tam yüreğindeki San Antonio idi. Oranın havası sağlıklı ve ılımandı, insanlarıysa hoşgörülü ve tahammüllü. Oradaki barmenler insanı tekme tokat kovmazdı. Yemeğini hep aynı yerde ya da çok ağırdan alarak yerse, sırf âdet yerini bulsun diye bağırırlardı ona – fazlaca hiddetlenmeden. Sözcükleri yaya uzata sövüp sayarlardı, o kadar; ayrıca kelime dağarcıkları öylesine zengindi ki, sözcük sıkıntısına düşüp de ara verdikleri çok nadirdi, dolayısıyla Tavuk bu bol küfürlü kovma işlemi sırasında sıkı bir yemeği mideye indirmiş olurdu. Orada bütün mevsimler baharı andırırdı; meydanlar geceleri müzikle,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neşeyle dolar, daha da hoşlaşırdı; ev içlerinden beklediğiniz konukseverliği göremediğinizde, açık havada rahatça uyuyabilirdiniz – seyrek görülen, zaten pek sert de geçmeyen soğuk dalgaları dışında, elbette.

Texarkana'da, Tavuk'un vagonu bir başka yük katarına eklendi. Sonra yine güneye doğru yoluna devam etti; sonunda, Austin'deki Colorado Köprüsü'nü oflaya puflaya geçti ve dümdüz bir çizgi halinde, bir ok gibi San Antonio'ya yöneldi.

Tren bu kentte durduğunda, Tavuk derin uykudaydı. On dakika sonra tren yeniden hareket etti, Laredo'ya, yolun sonuna doğru atıldı. Bütün o boş vagonlar, trenin hat boyunca belli noktalardan topladığı, büyük çiftliklere ait hayvanları nakletmek içindi.

Tavuk uyandığında, vagonu hareketsizdi. Lataların arasından bakınca, ay ışığının aydınlattığı, pırıl pırıl bir geceyle karşılaştı. Kendini dışarıya atınca, vagonunun üç vagonla birlikte ıssız, bomboş bir arazide, bir yan hatta terk edilmiş olduğunu gördü. Rayların bir yanında, bir sığır, bir de koyun ağılı vardı. Demiryolu göz alabildiğine uzanan, engin ve karanlık bir düzlüğü ikiye bölüyordu; bu ıssızlığın tam ortasında, hiçbir işe yaramayan vagonlarla kala kalan Tavuk, karaya vurmuş sandalıyla ıssız adadaki Robinson'dan farksızdı.

Rayların yakınında beyaz bir tabela vardı. Tavuk yaklaştı, en üstteki yazıyı okudu: S.A. 145. Laredo da güney yönünde, aynı mesafedeydi. En yakın kasabadan neredeyse yüz elli kilometre uzaktaydı şu an. Çevresini kuşatan gizemli okyanustan çakal ulumaları geldi. Tavuk, kendini yapayalnız hissetti. Hiç eğitimi olmadan Boston'da, cesareti olmadan Chicago'da, uyuyacak yeri olmadan Philadelphia'da, torpili olmadan New York'ta, kafayı çekmeden Pittsburgh'da yaşamıştı ama böylesine derin bir yalnızlığı hiçbirinde hissetmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ansızın, yoğun sessizliği yırtan bir at kişnemesi duydu. Ses rayların yan tarafından, doğudan gelmişti, Tavuk ürkek ürkek o yöne doğru ilerledi. Meskite çalılarının oluşturduğu sık bitki örtüsünün kenarından, dışından yürüyordu çünkü bu vahşiliğin barındırabileceği her şeyden korkuyordu – yılanlar, sıçanlar, haydutlar, çıyanlar, seraplar, kovboylar, kıvrak İspanyol dansçılar, tarantulalar, *tamale*'ler[1]– kısacası, gazete tefrikalarında okuduğu şeyler. Sıra sıra dizilmiş, yuvarlak kafaların fantastik ve ürkütücü bir görüntü oluşturduğu, iyice boy atmış bir frenkinciri kümesini dolanıp da, ani bir homurtu ve toprağı döven toynakların gümbürtüsüyle burun buruna gelince, dehşetten donakaldı; en az onun kadar ürken at bir fırlayışta elli metre kadar uzaklaştı, otlamayı sürdürdü. İşte bu, Tavuk'u bir çölde korkutmayacak tek şeydi. Bir çiftlikte büyümüştü o; atlarla ilgilenmiş, onları anlamış, onlara binmişti.

Usul usul yaklaşarak, yatıştırıcı sözler ederek, o ilk kaçışın ardından oldukça sakinleşmiş görünen hayvanın peşinden gitti, yerde, otların üzerinde sürüklenen uzun yuların ucunu yakaladı. İpi, usta işi bir geme, Meksika usulü *bosal*'a dönüştürmek yalnızca birkaç dakikasını aldı. Bir an sonraysa atın sırtındaydı, kusursuz bir eşkinle ilerlemekteydi; hayvanı istediği yöne gitmekte özgür bırakmıştı. "Sonunda beni bir yere götürecektir," dedi kendi kendine.

Ay ışığına batmış kırlardaki bu doludizgin, özgür koşu, Tavuk gibi kendini zora koşmaktan nefret eden birisi için bile büyük bir keyif olabilirdi ama ne yazık ki, şu anki ruh hali buna müsait değildi. Başı ağrıyor, susuzluğu dayanılmaz bir hal alıyordu; dahası, büyük bir şans

1. Geçmişi Mayalara kadar giden geleneksel Orta Amerika yemeği. Buharda yaprağa sarılıp pişirilen içi dolgulu hamur. (Y.N.)

eseri karşısına çıkan binek hayvanının onu ulaştıracağı şu "bir yer"de onu tatsız olasılıklar bekliyor olabilirdi.

Birden, hayvanın belli bir hedefe doğru ilerlediğini ayırımsadı. Çayırların düzleştiği noktada, bir ok gibi şaşmazcasına doğuya yönelmişti. Bir tümsek ya da kurumuş dere yatağı ya da azgın dikenler yüzünden yolundan sapsa bile, o yanılmaz içgüdüyle derhal rotasına geri dönüyordu. Sonunda, hafif eğimli bir bayırın tepesinde yavaşladı, rahat, kendinden emin bir yürüyüşe geçti. Bir taş atımı mesafede, sapodilla ağaçlarının oluşturduğu küçük bir öbek vardı, altlarında da tıpkı Meksikalıların yaptığı *jacal*'lardan biri – direklerin üzerine yerleştirilip balçıkla sıvanmış, çatısı ot ya da sazla kaplanmış, tek odalı bir evcik. Deneyimli bir göz bunun, küçük ölçekli bir koyun çiftliğinin merkez binası olduğunu anlardı. Ay ışığında, yakındaki ağılın zemininin, koyunların toynakları altında ezile ezile dümdüz edildiği, neredeyse toz haline geldiği görülebiliyordu. Mekâna özgü eşyalar dört bir yana, aldırışsızca saçılmıştı – halatlar, dizginler, eyerler, koyun postları, çuvallar, yem yalakları ve kamp çerçöpü. İçme suyu varili, kapının yakınında duran çift atlı yük arabasının arkasındaydı. Araba okunun üzerine, rasgele atılmış olan koşum takımı gece çiyini emmekteydi.

Tavuk eyerden yere kaydı, atını bir ağaca bağladı. Hey! diye defalarca seslendi ama kulübede çıt çıkmadı. Kapı açıktı, sağı solu kollayarak, ihtiyatla içeri girdi. Ortalık yeterince aydınlıktı, içerinin boş olduğunu görebiliyordu. Bir kibrit çaktı, masanın üzerindeki lambayı yaktı. Tam bir bekâr odasıydı; hayatın sadece en zaruri ihtiyaç maddeleriyle yetinebilen bir çiftçi odası. Etrafı zekice, ustalıkla araştıran Tavuk, hayal bile edemeyeceği bir şey buldu: dörtte birine kadar dolu, küçük, toprak bir testi.

Yarım saat sonra, bir dövüş horozu kadar saldırganlaşmış olan tavuğumuz, sarsak adımlarla evden çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendi yırtık pırtık giysilerini, ortalarda görünmeyen çiftçininkilerle değiştirmekte hiçbir sakınca görmemişti. Sırtında kaba, kahverengi kumaştan yapılma bir takım elbise vardı şimdi; bolero tarzındaki ceketin belli bir gösterişi, fiyakası olduğu tartışılmazdı. Ayağına geçirdiği çizmelerin mahmuzları, attığı her sarhoş adımda vızıldıyordu. Belindeki tokalı kemer fişekle doluydu, her iki yandaki meşin tabancalıklardan da iki kocaman altıpatlar sarkıyordu.

Çevreyi kolaçan edip de bir-iki battaniye, bir eyerle bir de gem takımı bulunca atını güzelce donattı. Yeniden eyere atladı, hayvanı mahmuzladı; avaz avaz, ahenksiz bir şarkı tutturup hızla uzaklaştı.

Bud King'in haydutlardan, kanun kaçaklarından, at ve sığır hırsızlarından oluşan çetesi, Frio'nun kıyısındaki tenha, korunaklı noktada dinlenmekteydi. Rio Grande' nin geçtiği arazide yaptıkları soygunlar, yağmalar eskisinden daha küstah, daha cüretkâr olmamasına karşın, giderek daha çok ve daha yaygın bir biçimde konuşulur olmuş, bunun üzerine Yüzbaşı Kinney'yle korucu ekibine, peşlerine düşme emri verilmişti. Böylece, gayet zeki, bilge bir komutan olan Bud King, adamlarının isteğine uyup kanun adamlarını yanlış yöne sevk edecek bir "sıcak" iz bırakmak yerine, şimdilik Frio Vadisi'nin engebeli kuytusuna çekilmeyi uygun görmüştü.

Her ne kadar sağgörülü olsa da, Bud'ın ünlü gözü karalığına ters düşen bu karar, çete üyeleri arasında muhalefete neden oldu. Sindikleri çalılıkların arasında şerefsizce, *perdu*[1] yatarken, aralarında, Bud King'in liderli-

1. (Fr.) Kaybolmuş, yenilgiyi kabullenmiş. (Y.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğini tartışmaktaydılar. Bud'ın becerisi ya da yeterliliği bugüne kadar asla eleştirilmemişti ama yeni parlayan bir yıldızın ışığı, onun parlak zaferini gölgelemeye başlamıştı (zaferin kaderi de budur zaten). Çete görüş birliğine varmak üzereydi: Karakartal'ın önderliği, onlara çok daha göz kamaştırıcı bir gelir ve saygınlık getirebilirdi.

Karakartal denen –alt lakabı "Sınırdaki Dehşet" olan– bu adam, yaklaşık üç aydır çetenin üyesiydi.

Bir gece, San Miguel gölcüğünde kamp yaparlarken, bir atlı, altındaki ateş parçası küheylanla aralarına dalıvermişti. Yeni gelenin, son derece sıradışı ve çarpıcı bir yanı vardı. Fırçamsı, mavi siyah bıyığa doğru yırtıcı bir kıvrımla inen, bir gaga burun. Bir çift uçurumu andıran gözleri ateş saçıyordu. Mahmuzlu, *sombrero*'lu, çizmeli, tabancalı, bol alkollü ve alabildiğine korkusuzdu. Rio Bravo'nun geçtiği topraklarda pek az insan Bud King'in kampına böyle tek başına dalmaya cesaret edebilirdi. Ama bu alıcı kuş, aralarına korkusuzca pike yapmıştı ve yiyecek bir şeyler istemekteydi.

Kırsal arazide, konukseverliğin sınırı yoktur. Ocağınıza düşen kişi düşmanınız bile olsa, vurmadan önce karnını güzelce doyurursunuz. Şarjörünüzü bedenine boşaltmadan önce, erzak torbanızı önüne boşaltmak zorundasınızdır. Dolayısıyla amacını açıklamayan yabancıya mükellef bir ziyafet sunuldu.

Gevezenin tekiydi; ara ara müstehcenleşen ama lezzetini asla yitirmeyen bir dille, birbirinden ilginç, olağanüstü öyküler, maceralar anlattı. Bud King'in yeni insanlarla nadiren karşılaşan adamları için taptaze bir soluktu. Adamın övüngen atıp tutmalarına, kullandığı argonun yabancı, baharatlı tadına, yaşama, dünyaya ve uzak diyarlara karşı bu küçümseyen, tepeden bakan teklifsizliğine, duygularını dışa vuruşundaki inanılmaz dobralığa mest oldular.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Konuksa, göründüğü kadarıyla, bu kanunsuz çeteyi yalnızca yiyecek koparmak için "kafaya aldığı" bir grup taşralı ahmak sayıyordu; yaptığı şey, bir çiftliğin arka kapısında, bir tabak yemek için bir sürü martaval okumaktan farksızdı sanki. İşin aslı, bu cehaleti temelsiz değildi, çünkü Güneybatı'nın "kötü adamları" asla aşırıya kaçmaz. Bu haydutlar gerçekten de balık kızartmak ya da ceviz toplamak için bir araya gelmiş küçük, barışçıl bir köylü grubuyla karıştırılabilirdi haklı olarak. Yumuşak tavırlı, ağır hareketli, alçak sesli, gösterişsiz giyimli adamlar; hiçbiri, işledikleri korkunç suçlara ilişkin tek bir ipucu vermiyordu.

Bu ışıltılı yabancının tadı kampta iki gün boyunca doyasıya çıkarıldı. Sonra oy birliğiyle çete üyeliğine davet edildi. Çağrıyı kabul etti, kayıt işlemi sırasında da iddialı bir isim verdi: "Kaptan Montressor". Çete bu ada hiç yüz vermedi, en kısa zamanda da, korkunç ve doymak bilmez iştahına atfen ona "Domuzcuk" lakabını taktı.

Böylece Texas sınırı, gür çalılıklarında bugüne kadar at koşturmuş olan en dikkat çekici eşkıyasına kavuşmuş oldu.

Bunu izleyen üç ay boyunca Bud King, mesleğini eskisi gibi icra etti, kanun adamlarından paçayı sıyırmayı, makul kârlarla yetinmeyi sürdürdü. Çete, çiftliklerden hatırı sayılır miktarda atla biraz da iyi cins sığır kaldırmayı, Rio Grande'nin karşı kıyısına sağ salim geçirip iyi fiyatla elden çıkarmayı başardı. Sık sık küçük köylere, Meksika'daki yerleşimlere dalıyor, halkın gözünü korkutup gereksindikleri erzağa, cephaneye el koyuyorlardı. İşte, bu baskınlar sırasında sergilediği yırtıcılık, bir de o ürkütücü sesi Domuzcuk'a, bu yumuşak sesli ve kederli yüzlü soyguncuların belki de ömür boyu elde edemeyecekleri kadar yaygın ve parlak bir şöhret kazandırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Terim yaratma konusunda son derece hünerli olan Meksikalılar, ona önce Karakartal dediler; koca gagasıyla küçük çocukları kaptığı gibi kaçıran, gözü dönmüş haydudun öyküleriyle bebekleri korkutmaya başladılar. Kısa süre sonra lakap uzadı ve "Karakartal, Sınırdaki Dehşet" tanımlaması, abartılı gazete haberlerinin, çiftlik dedikodularının ayrılmaz parçası oldu.

Nueces'den Rio Grande'ye kadar olan bölge, vahşi ama verimli bir kuşaktı; koyunlara, sığır sürülerine teslim edilmişti. Hayvan otlatmak bedavaydı; yerleşimciler tek tüktü; kanun yalnızca bir mektuptan ibaretti, dolayısıyla haydutlar pek az direnişle karşılaşıyordu – ta ki Domuzcuk'un çeteye sağladığı abartılı, cafcaflı ve gereksiz reklama kadar. O zaman, McKinney'in koruculardan oluşan ekibi bu yörelere yöneldi, Bud King de ya beklenmedik ve çetin bir savaşla ya da geçici bir emeklilikle karşı karşıya olduğunu anladı. Çatışma riskini göze almayı gereksiz bulduğundan, çetesini Frio kıyısındaki, gözlerden ırak, neredeyse ulaşılmaz bir noktaya çekti. Bunun üzerine, daha önce anlattığım gibi, adamlar arasında bir hoşnutsuzluk baş gösterdi ve Bud'ı alaşağı etmek, yerine Karakartal'ı geçirmek türünden tasarılar zihinleri yoklamaya başladı. Bud King bu ruh halinden habersiz değildi; konuyu konuşmak üzere, çok güvendiği yardımcısı Kaktüs Taylor'ı bir kenara çekti.

"Eğer çocuklar," dedi, "benden memnun dilse, çekilmeye hazırım. Yönetim biçmime karşı geliyolar. Özellikle de, Sam Kinney'den kaçıp buraya sinmeye karar verdiğim için. Halbukim onnarı kotese dıkılmaktan, hatta vurulmaktan kurtardım; onnarsa kalkmış işe yaramadığımı söylüyo."

"Sırf o diil," diye açıkladı Kaktüs. "Domuzcuk'a hayranlar. Ekibin başına geçip o bıyığınnan ve burnuynan rüzgârı yırtmasını istiyolar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Domuzcuk'ta feci, az bulunan bi şi var," dedı Bud, düşünceli. "Atnan onun kadar bütünneşen bi şi görmedim. Ayrıcana, hem çok çevik hem de kükremesini ıyı biliyo. Ama bugüne dek gendini tehlikeye attığını hiç görmedim. Biliyosun, Kaktüs, aramıza katıldığından beri tek kavgaya karışmadı. Domuzcuk ancak Meksikalı çocukları gorkutmaya ve yol ağzındaki bi tükkânı yağmalamaya yarar. Bana kalırsa, gelmiş geçmiş en iyi istiridye konservesi eşkıyası ve peynir korsanı, tamam, amma dövüşe garşı iştahı nasıl acıba? Öyle insannar tanıdım ki, görsen belaya susadıklarını sanırsın, halbukim kurşunun tadına şöle ucundan baktıkları an, mide fesadından yatağa serildiler."

"Valla palavrası bol," dedi Kaktüs, "katıldığı baskınları filan annatıp duruyo. Görmediği, duymadığı kalmamış, dediğine göre."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Bud; sonra kovboyların kuşkularını dile getirmek için sıkça kullandıkları deyimi yineledi: "Amma bana öyle geliyo işte!"

Onlar konuşurken, diğerleri –sekiz kişi– kamp ateşinin karşısına yayılmış, ağır ağır karınlarını doyurmaktaydı. Bud'la Kaktüs sohbeti kesince, Domuzcuk'un bir yandan asla doyuramadığı o yırtıcı iştahını köreltmeye çalışırken, bir yandan da heybetli, gümbür gümbür sesiyle, her zamanki gibi nutuk attığını duydular.

"Ne faydası oluçak ki," diyordu, "küçük, kırmızı ineklernen atları binnerce kilometre kovalamanın? Hiçbi yararı yok. Bu çalılıklarda, fundalıklarda tolu tizgin at sürmek, koca bi bira fabrikasının bilem gideremeyeceği kadar susamak, aç kalmak! İşte hepiciği bu! Vay be! Ben bu kurubun lideri olsaydım, n'apardım biliyo musunuz? Bi treni soyardım. Bi ekispiresi havaya uçurur, cebimi harbi dolaman doldururdum, oysa sizin elinize geçen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tek şey hava. Sizinki beni yoruyo. Bu inek kovalamaca oyunu, bu ucuz sipor canımı acıtıyo."

Daha sonra, bir temsilciler heyeti Bud'ı ziyarete gitti. Ağırlıklarını bir ayaktan ötekine geçirerek, meskite sürgünleri çiğneyerek dikildiler, lafı döndürüp dolaştırdılar çünkü onun kalbini kırmaktan nefret ediyorlardı. Bud onların derdini hemen anladı, işlerini kolaylaştırdı. Daha büyük riskler ve daha okkalı kârlar istiyorlardı.

Domuzcuk'un tren soyma önerisi, hayal güçlerini tutuşturmuş, bu sıra dışı, gözü pek kışkırtıcıya duydukları hayranlığı artırmıştı. Öylesine basit, incelikten yoksun ve geleneklere bağlı çapulculardı ki, hayvan çalmaktan ve kırk yılda bir, köstek olmaya çalışan köylü tanışlarına ateş etmekten ibaret olan eylemlerini, bir adım öteye götürmek akıllarına bile gelmemişti.

Bud oldukça "uyumlu" davrandı; Karakartal'ın lider olarak denenmesine kadar, çete içinde geri planda kalmayı kabul etti.

Uzun fikir alışverişlerinden, tren tarifelerinin incelenmesinden, arazinin topografyasının tartışılmasından sonra, yeni girişimin uygulanacağı yer ve zaman saptandı. O günlerde Meksika'da yem sıkıntısı, Amerika Birleşik Devletleri'nin bazı bölgelerinde de büyükbaş hayvan kıtlığı vardı, oysa uluslararası ticaret oldukça canlı, hareketliydi. İki ülkeyi bağlayan demiryolunda yüklü miktarlarda para sevk edilmekteydi. Girişimcilerimiz, soyguna en elverişli yerin Espina olduğunda hemfikirdi; I. ile G.N. arasında, Laredo'nun altmış kilometre kadar kuzeyinde, küçük bir istasyon. Tren orada bir dakikalığına duruyordu; çevresindeki arazi yabanıl ve insansızdı; istasyon, görevli memurun yaşadığı küçük kulübeden oluşuyordu.

Karakartal'ın çetesi yola koyuldu; sadece geceleri yol alıyorlardı. Espina'ya yaklaşınca, atlarını birkaç kilo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

metre ilerideki bir ağaçlığa çekip gün boyunca dinlendirdiler.

Tren, Espina'ya akşam on buçukta varacaktı. Ertesi sabah, gün ışımadan treni soymuş, ganimetleriyle birlikte Meksika sınırını geçmiş olurlardı.

Karakartal'ın hakkını yememek için belirtelim: Sırtına yüklenen bu ciddi, onurlu sorumluluktan ürktüğüne, çekindiğine dair en küçük bir açık vermedi.

Adamlarının görev alanlarını yetkinlikle belirledi, vazifelerine dikkatle yönlendirdi. Demiryolunun her iki yanına, gür çalılıkların arasına dörder adam gizlenecekti. Kepçekulak Rodgers, istasyon memurunu etkisiz hale getirecekti. Güdük Charlie, atların yanında kalacak, onları hazırda tutacaktı. Tren durduğunda lokomotifin tam olarak nereye denk geleceği hesaplanmıştı; o noktanın bir yanına Bud King öteki yanına da Karakartal'ın kendisi sinecekti. İkisi birlikte, makinistle kömürcüyü silah zoruyla indirecek, arka tarafa götürecekti. Sonra ekspres vagon yağmalanacak ve kaçış gerçekleşecekti. Karakartal tabancasını ateşleyerek işaret verinceye kadar kimse yerinden kıpırdamayacaktı. Mükemmel bir plandı.

Trenin gelmesine on dakika kala, herkes görev yerindeydi; neredeyse raylara kadar ilerlemiş olan sık çalılar sayesinde, gözlerden güzelce gizlenmişlerdi. Gece karanlık, hava kapalıydı; gökyüzünde süzülen körfez bulutları ince bir yağmur serpiştiriyordu. Karakartal, raylardan beş metre kadar berideki çalının dibine çömelmişti; kemerinden iki tane altıpatlar sarkıyordu. Arada bir cebinden büyük, siyah bir şişe çıkarıyor, ağzına dayıyordu.

Demiryolunun epeyce aşağılarında beliren bir yıldız, az sonra, yaklaşan trenin farına dönüştü. Giderek artan bir kükremeyle yaklaştı; lokomotif, pusuya yatmış eşkıyaların üzerine öyle göz kamaştırıcı bir ışıkla öyle tiz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir çığlık saldı ki, hak ettikleri dersi vermeye gelmiş, öç almaya yeminli bir canavar sanırdınız. Karakartal uzandı, adeta yere yapıştı. Lokomotif, hesaplarının aksine, onunla Bud King'in gizlendiği noktanın arasında değil, tam kırk metre ileride durdu.

Çete lideri ayağa kalktı, gözleriyle çalılığı taradı. Adamları kıpırtısızca yatıyor, işaretini bekliyordu. Hemen önünde, dikkatini çeken bir şey gördü. Bu, bildik yolcu trenlerinden değildi, karmaydı. Karşısında kapalı bir yük vagonu duruyordu ve kapısı, her nedense aralık bırakılmıştı. Karakartal basamağa çıktı, kapıyı itip ardına kadar açtı. Burnuna ağır bir koku çarptı – nemli, ekşi, tanıdık, küflü; bu boğucu, sevgili koku eski, mutlu günlerin, yolculukların anısını tazeleyivermişti. Karakartal büyüleyici kokuyu derin derin içine çekti; evine dönen ve çocukluk yuvasının duvarını saran güllerin rayihasını koklayan bir gezgin gibi. Geçmişe duyduğu özlem onu pençesine alıverdi. Elini zeminde gezdirdi. İnce yonga – yer kuru, esnek, kıvrım kıvrım, yumuşak, baştan çıkarıcı talaşla kaplıydı. Dışarıda, serpinti serin bir yağmura dönüşmüştü.

Trenin çanı yüksek sesle çınladı. Haydutların şefi kemerini çözdü, üzerindeki tabancalarla birlikte yere fırlattı. Hemen ardından da mahmuzlarını ve geniş *sombrero*'sunu. Karakartal tüylerini dökmekteydi. Tren takırtılı bir silkelenişle hareket etti. Sabık Sınırdaki Dehşet, yük vagonuna atladı, kapıyı çekti. Talaşların üzerine sere serpe uzandı, siyah şişeyi göğsüne bastırdı, gözlerini kapadı; Tavuk Ruggles, ürkütücü yüz hatlarına yayılan mutlu, budalaca bir gülümsemeyle eve dönüş yolculuğuna başladı.

Gözü dönmüş haydutlar kıpırdamadan yatar, saldırma işaretini beklerken, tren Espina'dan rahatça, kayarcasına ayrıldı. Giderek hızlanır, her iki yandaki kapkara

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çalılıklara sürtünürcesine ilerlerken, ekspres kuryesi piposunu yaktı, camdan dışarıya baktı ve duygu yüklü bir sesle söylendi:

"Tam da soygun yapılacak yer hani; kuş uçmaz kervan geçmez!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

PİNTİ ÂŞIK

Biggest Store'da üç bin kız çalışıyordu. Masie de onlardan biriydi. On sekiz yaşındaydı ve erkek eldivenlerinin satıldığı bölümde tezgâhtardı. Burada, iki tür insanın sarrafı olmuştu: Eldivenlerini çok katlı mağazalardan alan beylerle, bahtsız beylere eldiven alan kadınların. Masie insan türlerine ilişkin bu engin bilginin yanı sıra başka bilgiler de derlemekteydi. Diğer tezgâhtarların, yani iki bin dokuz yüz doksan dokuz kızın cömertçe dağıttığı bilgeliğe kulak vermiş, hepsini, bir Malta kedisininki kadar ketum ve uyanık beyninde biriktirmişti. Belki de Tabiat Ana, onun bilge akıl hocalarından yoksun kalacağını önceden sezip, güzelliğinin yanına can kurtarıcı bir malzemeyi, açıkgözlülüğü eklemişti; tıpkı gümüş tilkiye o paha biçilmez kürkle birlikte diğer hayvanları alt edecek kurnazlığı bahşettiği gibi.

Çünkü Masie çok güzeldi. Hakiki sarışındı; halinde tavrında, bir vitrinde tereyağlı kek yapan bir kadının o dingin kayıtsızlığı vardı. Biggest Store'daki tezgâhının gerisinde, öylece beklerdi; eldiven ölçünüzü aldırmak için elinizi mezuraya uzattığınızda, aklınıza Hebe[1] gelir-

1. Yunan mitolojisinde tanrıların sakisi olan gençlik ve bahar tanrıçası. (Ç.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di; sonra, bir kez daha bakınca, nasıl olup da Minerva'nın[1] gözlerini aldığını merak ederdiniz.

Kat sorumlusunun bakmadığı zamanlar Masie, meyveli şeker yerdi; adam bakınca, kız hemen gözlerini olmayan bulutlara diker, hülyalı hülyalı gülümserdi.

Satıcı kız tebessümüdür bu; sizi uyarıyorum, bu gülümsemeden kesinlikle sakının; tabii eğer nasır tutmuş bir kalp, karamelalar ve Cupido'nun[2] cilvelerine karşı hoşgörüyle donatılmamışsanız. Bu gülümseme Masie'nin boş, eğlence saatlerine aitti, mağazaya değil; ama bir kat müdürü onlara da sahip olmak ister. O, dükkânların Shylock'udur.[3] Etrafta dolaşıp burnunu her şeye sokarken, kemerli burnu, geçiş ücreti isteyen, kemerli bir köprüye dönüşür. Gözleri güzel bir kıza değmeye görsün, yapışır kalırlar. Bütün kat sorumluları böyle değildir elbette. Daha birkaç gün önce, gazeteler seksen küsur yaşındaki bir müdürün resmini bastılar.

Bir gün mağazaya ressam, milyoner, gezgin, şair, otomobil meraklısı Irving Carter girdi. Burada eklemek zorundayım ki, isteyerek, gönül rızasıyla yapılmış bir ziyaret değildi bu. Annesi bronz ve çömlek heykelciklerin arasında kendinden geçmişçesine dolaşırken, iyi bir evlada özgü görev duygusu Irving'in yakasına yapışıp içeriye çekivermişti.

Irving fırsattan istifade, eldiven bölümüne doğru ilerledi. Gerçekten de eldivene ihtiyacı vardı; yanında getirmeyi unutmuştu. Öte yandan, bu davranışı için mazeret bulmasına hiç gerek yoktu: "eldiven tezgâhı

1 Roma mitolojisinde el sanatları, güzel sanatlar ve savaş tanrıçası. (Y.N.)

2. Roma mitolojisinde aşk tanrısı. Yunan mitolojisindeki Eros'un karşılığıdır. (Y.N.)

3. Shakespeare'in *Venedik Taciri* adlı eserindeki kindar Yahudi tefeci. (Ç.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ülveleşmesi" diye bir şeyi hayatında hiç duymamıştı anlaşılan.

Alın yazısının sınırlarına doğru yaklaşırken durakladı; Cupido, öteki kadar saygın olmayan, ikincil mesleğini sahnelemekteydi; Irving'in hiç bilmediği bir safhayı.

Çığırtkan kıyafetlere bürünmüş, üç ya da dört avam erkek, tezgâhlara doğru eğilmiş, çöpçatan eldivenlerle boğuşuyor, kikirdeyip duran satıcı kızlarsa tiz, oynak nağmelerle bir kırıtma, işvebazlık senfonisine eşlik ediyordu. Carter'a kalsa hemen vazgeçerdi ama çok ilerlemişti. Cam tezgâhının gerisinde dikilen Masie, tam karşısındaydı; güney denizlerinde sürüklenen bir buzdağına vuran yaz güneşinin ışıltısı kadar soğuk, güzel, nefis mavilikteki gözlerinde sorgulayan bir bakışla ona bakmaktaydı.

Ve aynı anda, Irving Carter, ressam, milyoner, vs. ılık kanın o aristokrat solgunu çehresine hücum ettiğini hissetti. Ama utangaçlıktan değil. Kızartının kaynağı, zihinsel bir kavrayıştı. Bir anda, diğer tezgâhlarda kıkırdaşan kızlarla flörtleşen, hazır giyimci gençlerle aynı safta yer alıverdiğini fark etmişti. Kendisinin, kentli Cupido'nun hizmetindeki bu meşe kaplı buluşma yerine sokulmasının nedeni de, eldiven satan kıza duyduğu ani istek değil miydi? Bill'den, Jack ya da Mickey'den ne farkı vardı ki? Aynı anda, içi onlara karşı umulmadık bir hoşgörüyle doldu; bunu, beslendiği, tıka basa doldurulduğu bütün gelenek göreneklere karşı gözüpek, yürek ferahlatan bir küçümseme ve bu kusursuz yaratığa sahip olmak için mutlak bir kararlılık izledi.

Parası ödendikten, eldivenler paketlendikten sonra, Carter bir dakika kadar oyalandı. Masie'nin gül rengi ağzının iki yanındaki gamzeler derinleşti. Ondan eldiven satın alan bütün beyefendiler aynen böyle oyalanırdı. Bir kolunu kıvırdı, şömizye bluzunun yeninden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ipeksi tenini göstererek dirseğini cam tezgâhın kenarına dayadı.

Carter bugüne kadar, bırakın bocalamayı, mükemmel bir ustalıkla yönetmediği tek bir durumla karşılaşmamıştı. Oysa şimdi, Bill'den, Jack'ten ya da Mickey'den çok daha acemice, beceriksizce, öylece dikilmekteydi. Bu güzeller güzeli kızla sosyal bir ortamda tanışma şansı yoktu. Tezgâhtar kızlar hakkında okuduğu ya da duyduğu bilgileri, huylarını, alışkanlıklarını anımsamak için zihnini zorladı. Her nedense aklında, bu kızların usule uygun tanışma yöntemleri konusunda fazlaca katı, ısrarcı davranmadıkları türünden bir izlenim kalmıştı. Bu güzelim ve el değmemiş kıza, hiç de geleneksel olmayan bir randevu önerme fikri, yürek atışlarını hızlandırıverdi. Ve kalbindeki bu karmaşa, onu cesaretlendirdi.

Genel konularda yaptığı birkaç dostça yoruma olumlu tepki alınca, kartvizitini çıkardı, camekânın üzerine, kızın elinin yanına bıraktı.

"Fazla cüretkâr davranıyorsam, beni affedin," dedi, "ancak, sizi yeniden görme zevkini bana bahşedeceğinizi içtenlikle umuyorum. Adım kartta yazılı; sizi temin ederim ki, büyük bir saygıyla rica ettiğim şey, bana ark... ahbaplarınızdan biri olma şerefini vermenizdir. Bu ayrıcalık için umut besleyebilir miyim?"

Masie erkekleri tanırdı – özellikle de eldiven alan erkekleri. Hiç duraksamadan, samimiyetle, gülümseyerek onun gözlerinin içine baktı, şöyle dedi:

"Elbette. Düzgün birine benziyorsunuz. Gerçi, tanımadığım beylerle buluşmak gibi bir âdetim yoktur. Genç bir hanıma yakışmaz. Benimle ne zaman görüşmek istiyorsunuz?"

"Uygun gördüğünüz en kısa zamanda," dedi Carter. "Gelip sizi evinizden almama izin verirseniz, ben..."

Masie neşeyle, ahenkle güldü. "Ah, yo, hayır!" diye

kestirip attı. "Bizim daireyi bir görseniz! Üç odada beş kişiyiz. Sizin gibi bir beyefendiyi oraya davet ettiğimi görünce, annemin yüzü ne hal alır, tahmin edebiliyorum!"

"Başka bir yerde, o zaman," dedi, aklı başından gitmiş Carter. "Nereyi uygun görürseniz."

"Tamam," dedi Masie, şeftali pembesi, porselen yüzünde, parlak bir fikir bulmanın ışıltısıyla. "Sanırım, perşembe akşamı bana uyar. Yedi buçukta Sekizinci ile Kırk Sekizinci Sokak'ın köşesine gelebilirsiniz. Evim köşe başına çok yakın. Ama en geç on birde eve dönmek zorundayım. Annem on birden sonra dışarıda kalmama izin vermiyor."

Carter minnet dolu bir sesle randevuya sadık kalacağına söz verdi, sonra, aldığı bronz Diana heykelciğini göstermek için ona bakınmakta olan annesinin yanına seğirtti.

Satıcılardan biri, küçük gözlü ve basık, geniş burunlu bir kız, muzip bir gülümsemeyle Masie'ye yaklaştı.

"Züppe beyimizi fena çarptın galiba?" dedi, teklifsizce.

"Beyefendi görüşme izni istedi," diye karşılık verdi Masie, azametli bir havayla; Carter'ın kartını bluzundan içeri sokuverdi.

"Görüşme izniymiş!" diye yineledi çipil gözler; hafif, alaycı bir kıkırtıyla. "Waldorf'ta akşam yemeğinden, sonra da arabasıyla turlamaktan söz etti mi peki?"

"Öf, git başımdan!" dedi Masie bıkkınlıkla. "Duyan da, havalı şeylere pek alışkınsın sanır. Şu faytoncu seni o ucuz Çin lokantasına götürdükten sonra mı böyle havalandın? Hayır, Waldorf'tan hiç söz etmedi, ama kartındaki adres 5. Cadde'ye ait, dolayısıyla beni yemeğe götürürse, siparişi alan garsonun sırtında bir saç örgüsü olmayacağına dair hayatın üzerine bahse girebilirsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carter, yanında annesi, üstü açık spor arabasıyla Biggest Store'dan kayarcasına uzaklaşırken, yüreğinde ince bir sızıyla, dudaklarını kemirdi. Aşkın, yirmi dokuz yıllık yaşamında ilk kez gelip onu bulduğunu biliyordu. Ancak bu aşkın muhatabının, hiç ikiletmeden, onunla bir köşe başında buluşmayı kabul etmesi (her ne kadar emellerine doğru atılmış bir adım olsa da), içini kuşkularla, vesvese-lerle dolduruyordu.

Carter, tezgâhtar kızı tanımıyordu. Yaşadığı yerin, oturulacak halde olmayan, minicik bir oda, bazen de hısım akrabayla dolup taşan bir ev olduğunu bilmiyordu. Sokağın köşesi kızın misafir salonu, park oturma odası, caddeyse gezinti bahçesiydi; öte yandan, oralardayken kendini güzelce korur, namusuna, şerefine halel getirmezdi; en az goblenle kaplı yatak odasındaki bir hanımefendi kadar mazbuttu.

İlk buluşmalarından iki hafta sonra, bir akşamüzeri, hava kararmaya yüz tutmuşken, kol kola yürümekte olan Carter'la Masie küçük, loş bir parka girdiler. Ağacın gölgesinde kalan, gözden uzak bir tahta sıra bulup oturdular.

İlk kez, erkeğin kolu yavaşça, tatlılıkla kızın omzuna dolandı. Kızın altınımsı bronz başı usulca onun göğsüne kaydı.

"Tanrım!" diye iç geçirdi Masie minnetle. "Bunu neden daha önce akıl etmedin ki?"

"Masie," dedi Carter ciddiyetle, "seni sevdiğimi biliyorsun. Artık beni, bana güvenecek kadar tanıyorsun. Seni istiyorum; sana mutlaka sahip olmalıyım. Sosyal farklılıklarımız umurumda bile değil."

"Hangi farklılıklar?" diye sordu kız merakla.

"Şey, fark filan yok aslında," diye atıldı Carter çabucak, "yalnızca budalaların zihnindeki bir şey işte. Sana lüks, refah bir yaşam verebilirim. Toplumsal konumum tartışma götürmez, olanaklarım da bir hayli geniş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hep aynı şeyi söylerler," diye belirtti Masie. "Ve sana verdikleri tek şey, bir çocuk olur. Bana kalırsa, aslında bir mezecide çalışıyorsun ya da yarışlara katılıyorsun. Göründüğüm kadar toy değilim."

"İstediğin kanıtı önüne serebilirim," dedi Carter, tatlılıkla. "Seni istiyorum Masie. İlk görüşte âşık oldum sana."

"Hepsi olur," diyerek güldü Masie. "Hep aynı laflar. Bana üçüncü görüşünde tutulan bir erkekle karşılaşsam, ânında abayı yakardım, inan."

"Lütfen böyle şeyler söyleme," diye yalvardı erkek. "Beni dinle sevgilim. Gözlerine ilk baktığımdan bu yana, benim için dünyadaki tek kadın sensin."

Masie gülümsedi. "Ah, ne kadar da şakacısın! Daha kaç kıza söyledin bunu?"

Ama Carter pes etmedi. Sonunda da, satıcı kızın o güzelim göğüslerinin altında, derinlerde bir yerde yatan küçük, dayanıksız, çırpıntılı ruha ulaşmayı başardı. Sözleri, işi şakaya vurmasıyla, hafifliğiyle gerçekte zırhların en sağlamını kuşanmış olan yüreğe işledi. Kız başını kaldırdı, gören gözlerle erkeğe baktı. Ve sıcacık bir kızartı, serin yanaklarına yayıldı. Tül kanatları titreyerek, ürkerek kapandı; göründüğü kadarıyla, aşk çiçeğine konmaya hazırdı artık. Eldiven vitrininin öteki tarafındaki hayatın, bu hayatın içerdiği olanakların ışıltısı, ucundan da olsa gözüne ilişmişti. Değişimi hisseden Carter fırsatı kaçırmadı, bastırdı.

"Evlen benimle Masie," diye fısıldadı, yumuşacık. "Bu çirkin kentten gidelim, güzel yerler bulalım. İşi, çalışmayı unutalım; hayat uzun bir tatil olsun bizim için. Seni nereye götüreceğimi biliyorum – oraya sık sık giderim. Sonsuz bir yazın sürdüğü bir sahil düşün; dalgalar nefis bir kumsalı durmaksızın yalıyor, insanlar mutlu, çocuklar kadar özgür. O sahillere yelken açacak, beğen-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğimiz yerde, senin istediğin kadar kalacağız. O uzak şehirlerin birinde, görkemli, olağanüstü saraylar, kuleler var; içleri birbirinden güzel resimlerle, heykellerle dolu. Kentin sokakları sudan; bu kanallarda kullanılan..."

"Biliyorum," dedi ansızın doğrulup oturan Masie. "Gondollar."

Carter gülümsedi. "Evet."

"Biliyordum," dedi Masie.

"Sonra," diye sürdürdü erkek sözünü, "yolculuk edecek, canımızın istediği her yeri göreceğiz. Avrupa kentlerinin ardından Hindistan'ı, oradaki çok eski şehirleri gezeceğiz, fillere bineceğiz, Hindu ve Brahmanların inanılmaz tapınaklarını göreceğiz, sonra Japon bahçelerini, deve kervanlarını, Perslerin iki tekerli savaş arabalarıyla yaptıkları yarışları, işte yabancı ülkelerdeki bütün o tuhaf, acayip görüntüleri... Hoşuna gitmez mi, ne dersin, Masie?"

Masie ayağa kalktı.

"Bence eve dönelim artık," dedi, buz gibi bir sesle. "Geç oldu."

Carter aldırmadı, ona takıldı. Kızın değişken, inişli-çıkışlı ruh hallerini de, bunlarla savaşmanın yararsızlığını da öğrenmişti artık. İçi, belli bir zafer duygusuyla kıpır kıpırdı. Yabani tanrıçasının ruhunu, incecik bir ipek iplikle de olsa, bir anlığına yakalamış, umudu güçlenmişti. Oysa kız kanatlarını kapamış, soğuk elini onunkinin üzerine bastırmıştı.

Ertesi gün, Biggest Store'da, en yakın arkadaşı Lulu, tezgâhın köşesinde Masie'nin karşısına dikildi.

"Şu cakalı arkadaşınla aranız nasıl bakalım?" diye sordu.

"Ah, o mu?" dedi Masie, buklelerini düzelterek. "Onunla işim bitti. Bana ne yaptırmak istedi biliyor musun, Lulu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lulu soluğunu tutuverdi: "Sahneye çıkarmak mı?"

"Yok canım; bunu yapamayacak kadar cimri. Benimle evlenmek, balayını da Coney Island'da geçirmek istedi!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BLACKJACK'Lİ[1] ALICI

Yancey Goree'nin hukuk bürosundaki en rezil şey, eski, gıcırtılı koltuğuna yayılmış olan Goree'nin kendisiydi. Kırmızı tuğladan yapılma bu küçük, döküntü bina, bulunduğu caddeyle tam bir uyum içindeydi – Bethel kasabasının anacaddesiyle.

Bethel, Blue Ridge Sıradağları'nın eteğinde kurulmuştur. Tepesine yığılan dağlar, gökyüzüne uzanır. Kasabanın iyice aşağılarında, Catawba'nın bulanık, çamurlu suyu, aktığı içler acısı vadide sarı sarı ışıldar.

Bu haziran günü, en bunaltıcı saatini yaşamaktaydı. Bethel ılık gölgeye çekilmiş, uyukluyordu. İşler kesattı. Koltuğunda geriye yaslanan Goree, büyük jüri odasından gelen fiş şakırtılarını uzaktan uzağa duyabiliyordu; "adliye çetesi" yine pokere oturmuştu belli ki. Büronun açık arka kapısından başlayıp ot bürümüş arsayı kıvrılarak kat edip adliye binasına ulaşan, hayli yıpranmış bir patika vardı. Bu patikayı kullanmak, Goree'nin elinde avucunda ne varsa alıp götürmüştü – önce, miras kalan birkaç bin dolar, sonra aile yadigârı eski ev, son zamanlarda da öz saygısının ve erkekliğinin son kırıntıları. "Çete"

1. Kâğıt oyunu 21'e gönderme yapılıyor. (Y.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onu soyup soğana çevirmişti. Sıfırı tüketen kumarbazımız da ayyaşın, asalağın teki olup çıkmıştı; onu bir güzel söğüşleyen adamların, onu oyuna almadığı günü de görmüştü sonunda. Goree, sözüne güvenilmez biriydi artık. İskambil kartları, rol dağılımını günün şartlarına göre yapmış, ona da şu pespaye "seyirci" rolünü layık görmüştü. Şerif, ilçe sekreteri, sportmen komiser, şen şakrak avukat ve "vadi"den gelme, herkesle çabucak ahbap olabilen, kireç yüzlü adam masaya güzelce yerleşmiş, tüyleri köküne kadar kırpılan zavallıya da böylece, sözcüklere bile gerek duyulmadan, gidip tüylerini yeniden uzatması öğütlenmişti.

Bu dışlanmadan çabuk yılan Goree, kös kös bürosunun yolunu tutmuştu; uğursuz patikayı sarsak adımlarla geçerken kendi kendine söyleniyordu. Masanın altında duran, hasır kılıflı damacanadaki mısır viskisinden bir bardak içtikten sonra kendini koltuğa attı, gözlerini, bir tür sarhoş kayıtsızlığıyla, yaz pusuna gömülmüş olan dağlara dikti. Tepede, Blackjack'in yan bayırında gördüğü küçük, beyaz leke Laurel'dı; doğduğu, büyüdüğü köye komşu köy. Orası, aynı zamanda, Goree ailesi ile Coltrane ailesi arasındaki kan davasının da doğduğu yerdi. Goree'lerden geriye, bu tüyleri yolunmuş, tütsülenmiş, bahtsız kuştan başka tek bir vâris kalmamıştı. Aynı şekilde, Coltrane'lardan da, soyu sürdürecek tek bir erkek kalmıştı: Albay Abner Coltrane, Goree'nin babasıyla yaşıt, nüfuzu, itibarı olan bir adamdı ve Eyalet Meclisi üyesiydi. İki aile arasındaki kavga, yöreye özgü, tipik bir kan davasıydı; gerisinde nefret, haksızlıklar ve cinayetlerden oluşan, kanlı bir sicil uzanıyordu.

Ama Yancey Goree'nin kan davalarını filan düşündüğü yoktu. Sarhoş zihni, bundan sonra nasıl geçineceği, bayıldığı müsriflikleri nasıl sürdüreceği sorusuyla boğuşmaktaydı. Son zamanlarda, eski aile dostları karnının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doymasını, uyuyacak bir yerinin olmasını sağlıyorlardı ama ona viski satın almaya hiç niyetleri yoktu, onunsa viskiye ihtiyacı vardı. Avukatlık mesleği sona ermişti; iki yıldır tek bir dava alamamıştı. Borç parayla yaşayan, onun bunun sırtından geçinen biriydi artık; görünüşe bakılırsa, daha da alçalıp dibe vurmamasının tek nedeni, bu fırsatın karşısına çıkmamasıydı. Bir şans daha, diyordu kendi kendine; oyuna katılma şansı bir kez daha verilseydi kesinlikle kazanırdı; fakat satacak hiçbir şeyi kalmamıştı, kredisiyse çoktan tükenmişti.

Altı ay önce, aileden kalma Goree mülkünü sattığı adam aklına gelince, içinde bulunduğu olanca sefilliğe karşın, gülümsemekten kendini alamadı. Bir gün, dağların "arka tarafından" dünyanın en tuhaf iki yaratığı çıkagelmişti – Pike Garvey adındaki adamla karısı. Dağlara doğru sallanan bir elin eşlik ettiği "arka taraf" sözcüğünün, dağlıların dilinde şunları ifade ettiği anlaşıldı: gözlerden ırak sığınaklar, ayak basılmamış koyaklar, kanun kaçaklarının cirit attığı kuytular, kurt inleri, ayıların kış uykusuna yattığı kovuklar. Bu acayip çift tam yirmi yıl, dağ başında, Blackjack'in yamacında, Tanrı'nın unuttuğu bir kulübede yaşamıştı. Dağların ağır sessizliğini hafifletecek ne bir köpekleri vardı ne de çocukları. Pike Garvey, yerleşim bölgelerinde pek tanınmazdı ama onunla şöyle ya da böyle teması olan herkes, "çatlağın teki" diye söz ederdi ondan. Sincap avcılığı dışında bilinen herhangi bir meşguliyeti yoktu, ama arada bir, sırf oyalanmak için kaçak içki yapardı. Bir keresinde maliyeciler onu ininden yaka paça çıkardılar, yavru köpek gibi sessizce, çaresizce direnen adamı adalete teslim ettiler; eyalet hapishanesinde iki yıl yattı. Tahliye olunca, burnundan soluyan bir sansar gibi, yeniden deliğine döndü.

Sonra, talih perisi dört gözle yolunu gözleyen, bir sürü endişeli âşığın tepesinden uçup gitti ve hiç beklen-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

medik, hiç olmayacak bir pikeyle Blackjack'in çalılıklı kovuklarından birine kondu, Pike'la sadık hayat arkadaşına gülümsedi.

Bir gün, gözlüklü, golf pantolonlu, kısacası akıllara sığmaz bir yatırımcı grubu, Garvey çiftinin kulübesinin etrafını kuşattı. Pike sincap avladığı tüfeği kancasından indirdi, yine maliyecilerin geldiğini düşünerek, adamlara doğru bir el ateş etti. Neyse ki ıskaladı; bilinçsiz uğurböcekleri biraz daha yaklaşınca, kanunla ya da adaletle hiçbir ilgilerinin olmadığı ortaya çıktı. Daha sonra Garvey'lere, on iki dönümlük temizlenmiş araziye karşılık inanılmaz miktarda nakit, yeşil, gıcır dolar teklif ettiler; bu delice davranışın gerekçesi olarak da, söz konusu arazinin altındaki mika yatağıyla ilgili anlamsız, yetersiz bir şeyler geveleddiler.

Bir anda bu kadar yüklü bir paranın sahibi olan Garvey'ler, hesaplarını şaşırdılar; Blackjack'teki yaşamın eksiklikleri, yetersizlikleri giderek gözlerine batar oldu. Pike yeni ayakkabılardan, köşeye koyacağı tütün fıçısından, tüfeğine gereken yeni çakmaktan söz etmeye başladı; sonra, karısı Martella'yı yamaçtaki belli bir noktaya götürüp açıkladı: Oraya yerleştirilecek küçük bir top (eh, paralarının yetmemesi söz konusu değildi elbette) kulübeye ulaşan tek kullanılabilir patikayı, maliyecilere ve mütecessis yabancılara karşı gayet güzel koruyup savunabilirdi.

Ancak Âdem, Havva'sını hesaba katmamıştı. O sadece, servetinin sağlayabileceği gücün simgeleriyle uğraşıyordu, oysa köhne kulübesinde, onun ilkel isteklerini katbekat aşan bir hırs mayalanmaktaydı. Mrs. Garvey'nin göğsünde bir yerde, Blackjack'in yirmi yılda boğamadığı, kadınsı bir nokta varlığını hâlâ sürdürmekteydi. Bunca zamandır kulaklarına ulaşan tek ses, gündüzleri ağaçlardan pul pul dökülen kabukların hışırtısı, geceleri de kaya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ların arasında yankılanan kurt ulumalarıydı ve onu süs püs düşkünlüğünden, gösterişçilikten arındırmaya yetmişti. Giderek şişmanlamış, kederli, donuk ve sönük bir kadın olup çıkmıştı. Ama eline para geçince, içindeki sönmüş ateş, cinsiyetine özgü hakları yeniden ele geçirme arzusu canlanıverdi: çay sofralarına oturmak, gereksiz ıvır zıvır satın almak, yaşamın korkunç gerçekliğinin üzerini azıcık estetik ve zarafetle sıvamak. Böylece, Pike'ın kurmayı önerdiği savunma sistemini veto etti ve artık dünyaya inme, insan içine karışma vaktinin geldiğini duyurdu.

Uzun tartışmaların ardından, sonunda karar verildi ve uygulandı. Vadideki daha büyük kasabalardan birini yeğleyen kadınla daha da yabanıl, tenha yörelerin özlemini çeken Pike'ın uzlaşma noktası, Laurel köyü oldu. Laurel, kesintili ve cılız da olsa, Martella'nın emellerini iyi kötü karşılayacak bir toplumsal hareketlilik sunduğu gibi, Pike'ın beklentilerini de bütün bütüne yabana atmıyordu; dağlara bitişik olması büyük bir avantajdı; Pike züppe çıtkırıldımlardan bunaldığı an toz olabilir, çabucak inzivaya çekilebilirdi.

Laurel'a inme kararları, Yancey Goree'nin gayrimenkulünü bir an önce paraya çevirme telaşıyla aynı zamana denk geldi; Goree ailesinin eski evini satın aldılar, dört bin doları çıkarıp mirasyedinin titreyen ellerine saydılar.

Şimdi, Goree soyunun son yüz karası ferdi, yüzkarası bürosunda sıfırı tüketmiş, artık tiksindiği eski dostlarından tekmeyi yemiş bir halde, kös kös otururken, atalarının odalarında yabancılar gezinmekteydi.

Sıcaktan kavrulmuş caddeden ağır ağır bir toz bulutu havalandı; ortasındaki bir şey de onunla birlikte deviniyordu. Hafif bir esinti bulutu bir yana savurunca, miskin, kır bir atın çektiği, parlak renkli, gıcır gıcır, dört tekerlekli, hafif bir araba ortaya çıktı. Taşıt, Goree'nin bü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rosuna yaklaşınca yolun ortasından ayrıldı, binanın tam önünde, hendeğin kenarında durdu.

Sürücü yerinde, ince pamukludan siyah takım elbise giymiş, gergin, kaskatı ellerini fazlasıyla narin, sarı eldivenlere hapsetmiş, zayıf, uzun boylu bir adam oturuyordu. Arka koltuktaysa, haziran sıcağını alt etmeyi başarmış bir hanım. Farklı renk tonlarının muhteşem bir bileşimi olan, "janjanlı" ipekten, daracık elbisesi, iri bedenini bir zırh gibi sarmaktaydı. Dimdik oturuyor, aşırı süslü yelpazesini sallıyordu; buz gibi gözleri yolun aşağısına bir yere dikilmişti. Martella Garvey'nin kalbi yeni yaşamının sağladığı zevklerden sevinç taklaları atıyor olabilirdi, ancak Blackjack, onun dış cephesine yapacağını yapmıştı. Çehresine bir boşluk ve anlamsızlık maskesi oymuş, içini de sarp uçurumlarının vurdumduymazlığıyla, iç kesimlerinin ketumluğu ve derin sessizliğiyle doldurmuştu. Kadın sürekli, nerede bulunursa bulunsun, ağaç kabuklarının kopuşunu, yamaçtan aşağı pıtır pıtır dökülüşünü dinler gibiydi. Blackjack'in, ölü kıpırtısızlığındaki gecelerde zonklayan o tüyler ürpertici sessizliği, her an kulaklarındaydı sanki.

Goree, kapısına ciddiyetle yanaşan arabayı ilgisiz gözlerle seyrediyordu; dizginleri kamçısına dolayıp sarsakça aşağı inen, kara kuru sürücüyü ancak büronun kapısını açtığı zaman tanıyabildi; Pike Garvey'yi, bu yeni, dönüşmüş, basbayağı medenileşmiş adamı karşılamak üzere, yalpalayarak doğruldu.

Dağlı, Goree'nin uzattığı iskemleye oturdu. Garvey'nin akıl sağlığından kuşkulananların en güçlü delili, adamın suratıydı. Donuk safran tonlarındaki yüzü çok uzun, bir heykel kadar da hareketsizdi. Uçuk mavi, kırpışmasız, yuvarlak gözlerinin kirpiksiz oluşu, bu itici çehreye ayrı bir garabet katmaktaydı. Goree, bu ziyareti neye borçlu olduğunu çıkaramamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Laurel'da her şey yolunda mı Mr. Garvey?" diye sordu.

"Her bi şey yolunda, bayım; Mrs. Garvey'nen ben evden çok memnunuz. Mrs. Garvey eski evinizden gayettene hoşnut, mahalleden de öyle. Zati hep sosyeteynen aşır neşir olmak isterdi, oluyo da. Roger'lar, Hapgood'lar, Pratt ve Troy'lar, Mrs. Garvey'yi görmeye geldi, o da çoğunun evine yimeğe gitti. En seçkin insannar onu bi dolu şeye davet ediyolar. Ançak, bu tür şeylerin bana uyduğunu söyliyemem, Mr. Goree – benim könlüm oralarda." İri, sarı eldivenli elini dağlara doğru salladı. "Ben oraya aidim; yabani bal arılarının, ayıların arasına. Her niyse, buraya bunnarı söylemeye gelmetim Mr. Goree. Sizde, Mrs. Garvey'nen benim satın almak istetimiz bi şey var."

"Almak mı?" diye yankıladı Goree. "Benden mi?" Acı acı güldü. "Bence yanılıyorsunuz. Dediğiniz gibi, onu size çoktan sattım bile. Evet, elimde avucumda ne varsa... Satacak bir topluiğnem bile kalmadı."

"Yo, var ve biz onu istiyoruz. Mrs. Garvey, 'Parayı say,' dedi bana, 've de güzelçene al,' dedi."

Goree başını salladı. "Dükkân bomboş."

"Paramız var," diye bastırdı Dağlı, onun itirazına hiç aldırmaksızın. "Hemi de tonnan. Dağ sıçanı kadar fakirdik, oysam şimdi, istesek her akşam yimeğe misafir çağırabiliriz. 'En iyi susyete tarafından tanındık, kabul gördük,' diyo Mrs. Garvey. Ama hâlâ bi eksiğimiz var. Onun aslında evnen birlikte satılması gerekirdi, ançak önemi yok. 'Parayı bastır,' dedi karım, 've de dürüstçene al,' dedi."

"Haydi, söyleyin şunu," dedi, zaten harap olmuş sinirleri iyice gerilen Goree.

Garvey şapkasını masanın üzerine fırlattı, geriye yaslandı, hiç kırpışmayan gözlerini Goree'ye dikti.

"Eski bi husumet varmış," dedi yavaşça, tane tane, "siznen Coltrane'lar arasında."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Goree'nin suratı asıldı, karardı. Kan davalıya kan davasından söz etmek, dağ adabına ciddi bir darbedir. "Arka taraf"tan gelen adamın da bunu Goree kadar bilmesi gerekirdi.

"Gücenmek yok," diye sürdürdü Dağlı sözünü, "burda yannızca iş konuşuyoruz. Mrs. Garvey bu düşmannıkları iyicene inceledi. Dağlardaki kaliteli insanların çoğunda var. Settle'lanan Goforth'lar arasında, Rankin'lenen Boyd'lar, Siler ailesiynen Galloway'lar arasında kan davaları sürüyo; kimi yirmi, kimi yüz yıldır. Buralarda son vurulan kişi, amcan Yargıç Paisley Goree'nin tabançasını çekip kürsüden vurduğu Len Coltrane oldu. Mrs. Garvey'nen ben yoksul, çerçöp ailelerden geliyoruz. Kimse biznen, böyle kurbağlar kadar diğersiz bi aileynen kan davası filan gütmeye denezzül etmedi tabii. 'Herbi yandaki kaliteli insannarın,' diyo Mrs. Garvey, 'düşmanları var,' diyo. Bizde kalite olmayabilir, o zaman biz de parayı sayar satın alırız. İşte böyle, 'Bastır parayı,' dedi karım, 've Mr. Goree'nin kan davasını al; dürüstçene,' dedi."

Sincap avcısı bir bacağını odanın neredeyse ortasına kadar uzattı, cebinden bir tomar para çıkardı, masanın üzerine attı.

"Burda iki yüz dolar var, Mr. Goree; sizinki gibi kuruyup kalmış bi kan davası içün uygun bi fiyat, öyle diil mi? Sizin tarafta bi tek siz galdınız, eh, sizde de pek adam öldürçek göz yok. Hem sizi bu dertten kurtaraçak, hem de Mrs. Garvey'nen kendimi kaliteli insannarın arasına sokmuş olucam. İşte paranız."

Masanın üzerindeki ince rulo yavaşça, hışırdayarak, zıplayarak açıldı. Bunu izleyen sessizlikte, poker fişlerinin mahkeme binasından gelen şakırtısı rahatça duyulabiliyordu. Goree bu eli Şerif'in kazandığını anlamıştı; her zaferden sonra attığı o boğuk çığlık, titrek ısı dalgalarıyla birlikte boş arsaya yayıldı. Goree'nin alnı boncuk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

boncuk terlemişti. Eğildi, masanın altındaki hasırlı damacanayı aldı, küçük bir kadehe doldurdu.

"Biraz mısır likörü, Mr. Garvey? Şaka yapıyorsunuz herhalde değil mi? Yani şu söylediklerniz... Yeni bir piyasa açar yemin ederim. Kan davaları, birinci sınıf, iki yüz elliyle üç yüz arası. Kan davaları, az hasarlı – iki yüz. Yanlış duymadım değil mi Mr. Garvey?" Sinirli sinirli güldü.

Dağlı onun uzattığı bardağı aldı, dimdik bakan gözlerinin kapaklarını bir kez olsun titretmeden viskiyi içip bitirdi. Avukat, kıskanç bir hayranlıkla bu beceriyi alkışladı. Kendi kadehini doldurdu, gerçek bir ayyaş gibi içti; iri yudumlar halinde, kokusundan ve tadından zevkle ürpererek.

"İki yüz," diye tekrarladı Garvey. "Miktar bu."

Goree'nin beyninde ani bir öfke alevi parlayıverdi. Yumruğunu masaya indirdi. Banknotlardan biri fırladı, eline çarptı. Bir şey batmışçasına, elini çekiverdi.

"Kalkıp geliyor ve bana ciddi ciddi, böylesine saçma, aşağılayıcı, dangalakça bir teklifte bulunabiliyorsunuz, öyle mi?" diye haykırdı.

"Adil, türüst bi teklif," dedi sincap avcısı, ama geri almak istercesine elini paraya doğru uzattı; o zaman Goree, bu öfke patlamasının gurur ya da içerlemeden kaynaklanmadığını anladı; asıl kızgınlığı kendineydi; çünkü önünde açılan bu yeni çukura balıklama atlamaya, daha da dibe vurmaya hazır olduğunu biliyordu. Bunun üzerine, bir anda, çileden çıkmış bir beyefendiden, mallarını öven, paçaları tutuşmuş bir satıcıya dönüşüverdi.

"Hele dur, acele etme Garvey," dedi, kıpkırmızı yüzü, boğuklaşmış sesiyle. "T-t-teklifini kabul ediyorum, her ne kadar iki yüz gibi ucuzun ucuzu bir fiyat vermiş olsan da... Alan r-r-razı satan r-r-razı olunca, alışveriş t-tamamdır. Sizin için p-p-paket yapayım mı, Mr. Garvey?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Garvey ayağa kalktı, yazlık takımını şöyle bir silkeledi. "Mrs. Garvey pek memnun oluçak. Siz aradan sıyrıltınız; bundan böyle Coltrane'nen Garvey var. Şimdi yannızca bi kâğıt parçası lazım, Mr. Goree; bi avukat oluraktan satışı belgeleyin, yeter."

Goree önüne bir kâğıt çekti, dolmakalemini eline aldı. Parayı terli avucunda sıkı sıkı tutuyordu. Bunun dışında her şey ansızın önemsizleşmiş, hafiflemişti.

"Satış Faturası. 'Unvan hakkının devri... garanti süresi sonsuz... her hakkı...'" Goree durdu, bir kahkaha patlattı. "Yo, Garvey, şu 'mahfuz' kısmını atlayalım. Unvanı bundan böyle sen korumak zorundasın."

Dağlı, avukatın uzattığı acayip, eşi benzeri görülmemiş belgeyi aldı, bin bir emekle katladı, dikkatle cebine yerleştirdi.

Goree, pencerenin yanında, ayakta duruyordu. "Buraya gel de," dedi, bir parmağını kaldırarak, "sana az önce satın aldığın düşmanını göstereyim. İşte gidiyor, bak, yolun karşı tarafında."

Blackjack'li, uzun iskeletini eğdi, camdan dışarıya, onun gösterdiği yere baktı. Albay Abner, bu elli yaşlarındaki, dik duruşlu, iri yapılı beyefendi, sırtında Güneyli kanun koyucuların uzun, çift düğmeli, olmazsa olmaz redingotu, karşı kaldırımdan geçmekteydi. Garvey bakarken Goree de onun suratını inceledi. Dünyada sarı kurt diye bir şey varsa, işte, bir sureti karşısında durmaktaydı. Garvey kesinlikle bir insana ait olmayan gözleriyle, yürüyen karaltıyı izlerken bir köpek gibi hırladı, uzun, kehribar rengi dişlerini gösterdi.

"Bu, o mu? Hey, bu beni kotese gönderen adam!"

"Eskiden bölge savcısıydı," dedi Goree kayıtsızca.

"Ha, bu arada, birinci sınıf nişancıdır."

"Ben yüz metreden bi sinçapı gözünden vururum," edi Garvey. "Dimek, Coltrane bu? Sandığımdan daha

iyi bi alışveriş yapmışım! Bu kan davasının içabına bi güzel bakçam, Mr. Goree, sizden katbekat güzel bakçam!"

Kapıya doğru ilerledi ama oraya varınca oyalandı; kafasının az da olsa karıştığı belliydi.

"Başka bir arzunuz var mıydı?" diye sordu Goree alayla. "Ailevi gelenekler, akraba hayaletleri ya da kirli sırlar filan? Fiyatlar indirimde."

"Bi şi daha var," dedi, alaya aldırmayan sincap avcısı. "Mrs. Garvey'nin aklına takılmış da. Benim pek derdim diil, ama sormam içün bastırdı; tabii kabul eterseniz, 'Parasını öde,' dedi, 'ne kadarsa ver.' Sizin eski evin bahçesinde, bi mezarlık var, Mr. Goree, bilirsiniz, setir ağaçlarının altında. Orda sizinkiler, Coltrane'lerin öldürdüğü akrabalarınız yatıyo, hani. Mezar daşlarında isimleri filan var. Mrs. Garvey bi aile mezarlığının, kalitede son nokta olduğunu söylüyo; yüksek sınıfa menzup olmanın kati işaretiymiş. Kan davasına mutlaka bi de mezarlık eşlik etmeli, diyo. Daşların üzerinde 'Goree' yazıyo helbet, ama bizimkiynen değiştirilebilir..."

"Çık! Çık dışarı!" diye haykırdı Goree; yüzü morarmaya başlamıştı. İki elini de Dağlıya doğru uzattı; parmakları bükülmüştü, titriyordu. "Git buradan, seni mezar hırsızı! Bir Ç-Çinli bile atalarının mezarını gö-gözü gibi korur! Defol!"

Adam ağır, sarsak adımlarla kapıdan çıktı, arabasına gitti. O sürücü yerine geçerken, Goree de eğildi, daha önce yere saçılan paraları bir çırpıda topladı. Araç yavaş yavaş manevra yaparken, yepyeni postuna kavuşan koyunumuz çoktan patikaya çıkmış, yakışıksız bir telaşla adliyeye doğru koşturmaktaydı.

Sabaha karşı üçte, onu bürosuna geri getirdiler; kürkü güzelce kırkılmış ve baygın. Şerif, sportmen komiser, ilçe sekreteri ve şen dava vekili onu taşıyor, "vadiden gelme", tebeşir yüzlü adam da konvoya yol açıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS SAM

"Masanın üzerine," dedi içlerinden biri; Goree'yi karman çorman masaya, beş para getirmeyen kitaplarının, evrakının arasına yatırdılar.

"Yance kafayı çekince, elinde bir sürü per görüyor," dedi Şerif, düşünceli.

"Hem de haddinden fazla," diye onayladı sefa düşkünü dava vekili. "Onun kadar içen biri, asla poker oynamamalı. Bu gece ne kadar ütüldü merak ediyorum."

"İki yüze yakın. Benim asıl merak ettiğim, parayı nereden bulduğu; bir aydan fazladır meteliği yoktu, gayet iyi biliyorum."

"Bir müvekkil bulmuş olmalı. Pekâlâ, hava ışımadan evlere dağılalım. Uyanınca bir şeyi kalmaz; kafatasındaki arı kovanının dışında tabii."

Çete, erken sabah alacasında sessizce dağıldı. Perişan haldeki Goree'ye değen bir sonraki göz, sabahın gözü oldu. Perdesiz camdan içeriyi dikizledi; uyuyan adamı önce açık sarı bir ışık seliyle kapladı, az sonra da kırmızı benekli tenini merakla araştıran, beyaz yaz sıcağına boğdu. Goree masadaki dökün tülerin arasında, yarı şuursuz kıpırdandı, yüzünü pencereye döndü. Dönerken, kalın bir hukuk kitabına çarpmıştı, kitap gürültüyle yere düştü. Gözlerini açınca, siyah fraklı bir adamın üzerine eğilmiş olduğunu gördü. Gözlerini yukarı doğru kaldırınca, karşısında epeyce aşınmış, ipek bir şapka, onun altında da Albay Abner Coltrane'ın iyi niyetli, dolgun yüzünü buldu.

Sonuçtan pek emin olamayan albaysa, tanıdığını gösteren bir işaret bekliyordu ondan. Bu iki ailenin erkekleri, tam yirmi yıldır, barışçıl bir amaçla yüz yüze gelmemişti. Goree ziyaretçisine diktiği gözlerindeki bulanıklıktan kurtulmak için kendini zorlarken, gözkapakları kırıştı, sonra yüzüne dingin, huzurlu bir gülümseme yayıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Stella'yla Lucy'yi mi getirdin... oynayalım diye?" dedi sakince.

"Beni tanıdın mı Yancey?" diye sordu Coltrane.

"Elbette tanıdım. Ucunda düdük bulunan bir kamçı getirmiştin bana."

Getirmişti, evet – yirmi dört yıl önce; Yancey'nin babası, en iyi dostuyken.

Goree gözlerini odada dolaştırdı. Albay anladı. "Kıpırdamadan yat, hemen getiriyorum," dedi. Arka avluda bir tulumba vardı; Goree gözlerini kapadı, kolun inip kalkarken çıkardığı şakırtıyı, akan suyun foşurtusunu dinledi, büyük bir zevkle. Coltrane serin suyla dolu maşrapayı getirdi, içmesi için tuttu. Goree hemen doğrulup oturdu – hali yürekler acısıydı; yazlık, keten takımı leş gibi ve kırış kırış, ayıplanası kafası allak bullak ve titrek. Bir elini albaya doğru uzatmaya çalıştı.

"Lü-lütfen bağışlayın –ö-özür dilerim... her şey için," diye kekeledi. "Dün gece viskiyi fazla kaçırmış olmalıyım, sonra da masada sızmışım anlaşılan." Kaşları şaşkın bir inanmazlıkla çatıldı.

"Oğlanlarla takıldın galiba?" dedi Coltrane tatlılıkla.

"Hayır. Hiçbir yere gitmedim. İki aydır harcayacak tek kuruşum yok ki. Damacanayla biraz fazla haşır neşir oldum herhalde; her zamanki gibi."

Albay Coltrane uzandı, omzuna dokundu.

"Yancey, az önce," diye başladı, "oyun oynamanız için, Stella'yla Lucy'yi getirip getirmediğimi sordun. Henüz tam uyanamamıştın, rüyanda çocukluğunu görüyordun sanırım. Şimdi uyanıksın, dolayısıyla beni dinlemeni istiyorum. Buraya, Stella'yla Lucy'nin eski oyun arkadaşıyla ve çok eski bir dostumun oğluyla konuşmaya geldim. Seni alıp eve getirmemi istediler; göreceksin, orada eski günlerdeki kadar sıcak, güler yüzle karşılanacaksın. Benimle gelmeni ve kendini toplayıncaya kadar evimde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalmanı istiyorum; ya da canının istediği kadar. İşlerinin yolunda gitmediğini, yanlış yola saptığını duyduk ve oybirliğiyle, seni yine evimize çağırmaya karar verdik. Gelecek misin evlat? Şu eski aile meselemize boş verip benimle gelecek misin?"

Goree'nin gözleri fal taşı gibi açılıverdi. "Mesele mi?" dedi. "Bildiğim kadarıyla, sizinle aramızda hiçbir sorun olmadı. Görüşmesek bile her zaman iyi dosttuk biz. Ama yüce Tanrım, şimdi kalkıp evinize nasıl gelirim albay? Şu halimle, yani – sarhoş bir enkaz, acınası, sefil bir mirasyedi ve kumarbaz–"

Masadan yalpalayarak indi, kendini koltuğuna bıraktı, ağlamaya başladı; sarhoş duygusallığıyla karışık gerçek pişmanlık ve utanç gözyaşları döküyordu. Coltrane onunla inatla, kararlılıkla konuştu, mantığına seslendi, dağ yaşamının bir zamanlar bayıldığı, yalın zevklerini anımsattı, davetinin içtenliğini defalarca vurguladı.

Sonunda, büyük miktarda kesilmiş tomruğu dağdan indirip bir suyoluna nakletme konusunda ona ihtiyacı olduğunu söyleyerek Goree'yi razı etti. Goree'nin bir zamanlar bu amaçla, haklı olarak gururlandığı, bir dizi kaydıraçla oluktan oluşan bir cihaz icat ettiğini biliyordu. Bir dakika sonra, herhangi birine faydası dokunacağı için sevinçten uçan zavallı avukatımız masanın üzerine kâğıtları yaymış, hızlı ancak yürek burkan, titrek çizgilerle neler yapabileceğini açıklamaktaydı.

Adamcağız soyulup soğana çevrilmekten bıkıp usanmıştı; savurgan yüreği yeniden dağlara çağırıyordu onu. Zihni garip bir biçimde tıkanmış olsa da, düşünceler, anılar beynine birer birer dönüyordu; fırtınalı bir denizin üstünde uçan posta güvercinleri gibi. Coltrane, onun şimdilik kaydettiği gelişmeden hoşnuttu.

O öğleden sonra, Coltrane'la Goree'nin yan yana, büyük bir dostluk içinde geçtiğini gören Bethel kasabası,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayatının şaşkınlığını yaşadı. Atlarının sırtında, tozlu sokaklardan, ağzı açık kasabalıların önünden geçip dereye indiler, köprüyü aştılar, yeniden yokuşa vurup dağa doğru ilerlediler. Mirasyedi fırçalanmış, yıkanmış, taranmış, kısacası elini yüzünü düzeltmişti, ama eyerin üzerinde sağlam duramıyordu, ayrıca, derin düşüncelere gömülmüş gibiydi; kafasını kurcalayan bir sorun vardı sanki. Coltrane onu kendi haline bırakmıştı; ortam değişikliğinin onu yatıştıracağından, dengesine kavuşturacağından emindi.

Bir ara Goree, sıtma nöbeti geçirircesine titremeye başladı, az kaldı bayılıyordu. Attan inip yol kenarında dinlenmek zorunda kaldı. Böyle bir durumla karşılaşmayı bekleyen albay, yanına küçük bir viski matarası almıştı ama Goree uzatılan matarayı büyük bir şiddetle geri çevirdi, içkiye bir daha asla el sürmeyeceğini söyledi. Yavaş yavaş kendini topladı, birkaç kilometre kadar, nispeten sakince yol aldı. Sonra ansızın dizginlere asıldı, şöyle dedi:

"Dün gece pokerde iki yüz dolar kaybettim. İyi de, o parayı nereden buldum?"

"Sakin ol, Yancey. Dağ havası yakında zihnini açar. İlk iş, Pinnacle Şelalesi'ne balığa gideriz. Alabalıklar şimdi kurbağalar gibi zıplıyordur orada. Stella'yla Lucy'yi de alırız, Kartal Kayası'nda piknik yaparız. Acıkmış bir balıkçının pekancevizli, jambonlu, cevizli-turşulu sandviçten aldığı tadı unutmadın değil mi, Yancey?"

Albayın kumarda kaybedilen servet öyküsüne inanmadığı anlaşılıyordu; bunun üzerine Goree yeniden düşünceli suskunluğuna gömüldü.

Akşamüstü olduğunda, Bethel'le Laurel arasında, on beş-yirmi kilometre yol almış durumdaydılar. Laurel'ın bu yanında, bir kilometre kadar ileride, Goree'lerin eski evi vardı; Coltrane ailesiyse kasabanın birkaç ki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kilometre dışında yaşıyordu. Yol şimdi dik, zahmetliydi, fakat mükâfatı boldu, harcanan çabaya değiyordu. Ormanın meyilli geçitleri tıka basa yaprak, kuş ve çiçekle doluydu. Temiz, sağlıklı hava bir eczaneyi utandıracak kadar güçlüydü. Yosunlu gölgelerin kararttığı açıklıklarda, eğreltiotlarının ve defnelerin arasından göz kırpan, utangaç derecikler ışıldıyordu. Bayırın aşağısında, sık bitki örtüsünün arasından, opal pusuna bürünmüş uyuklayan vadinin nefis, eşsiz çizimlerini görebiliyorlardı.

Yol arkadaşının kendini tepelerin, ormanların büyüsüne kaptırdığını görmek, Coltrane'ın hoşuna gitti. Şimdi yapacakları şey, Ressam Kayalığı'nın eteğine inmek, Mürver Deresi'ni geçip arkasındaki tepeye tırmanmaktı; Goree işte bu güzergâhta, atalarına ait olan ama kendisinin çarçur ettiği evle yüz yüze gelecekti. Önünden geçtiği her kaya, her ağaç, ilerledikleri yolun her bir kıvrımı tanıdıktı. Çoktan unuttuğunu sandığı ormanlar, yüreğini titretiyordu, tıpkı "Yuvam, Tatlı Yuvam" şarkısı gibi.

Kayalığı döne kıvrıla inip Mürver Deresi'ne vardılar, atların dinlenmesi, hızla akan dereden su içmesi için mola verdiler. Sağ yanda, parmaklıklı bir çit vardı, tam bu noktada kıvrılıyor, yolu ve suyu izliyordu. Goree'nin eski yuvasıyla elma bahçesini çeviren çitti bu; dik tepenin yamacı, evi gözlerden gizliyordu. Çitin içinde ve kenarında gümrah böğürtlenler, mürverler, *sassafras*[1] ve sumaklar boy atmıştı. Dallar hışırdayınca, Goree'yle Coltran'a dönüp baktılar ve çitin üzerinden açık renk, kırpışmasız gözlerle onlara bakan uzun, sarı, kurdumsu bir yüz gördüler. Baş çabucak kayboldu; çalılar sertçe, şiddetle sallandı, iri, hantal bir karaltı elma ağaçlarının arasından zikzaklar yaparak eve doğru koştu.

1. (İng.) Amerika'da ve Asya'nın doğusunda yetişen küçük bir ağaç. (Y.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Garvey bu," dedi Coltrane, "evi sattığın adam. Hiç kuşku yok ki, yükünü güzelce tutmuş. Yıllar önce, kaçak içki meselesinden hapse yollamak zorunda kalmıştım; sorumlusunun o olmadığına inanmama karşın. Ne oldu, neyin var, Yancey?"

Goree alnını ovuşturuyordu, yüzünde renk kalmamıştı. "Belli oluyor, demek?" dedi, gülümsemeye çalışarak. "Birkaç şey anımsadım da." Beynindeki alkolün bir kısmı uçup gitmişti. "O iki yüz doları nereden bulduğumu hatırladım."

"Boş ver, kafanı yorma," dedi Coltrane, neşeyle. "Daha sonra, birlikte çözeriz meseleyi."

Atlarına binip dere kıyısından ayrıldılar; tepenin eteğine varmışlardı ki, Goree bir kez daha durdu.

"Benim son derece kibirli, gösterişçi biri olabileceğim hiç aklınıza geldi mi, albay? Sırf görüntüyü kurtarmaya çalışan, bununla aptalca böbürlenen biri?"

Albay karşısındaki kirli, bollaşmış keten takıma, rengi atmış, biçimsiz şapkaya bakmamakta kararlıydı.

Aklı karışmıştı ama işi şakaya vurmaya çalıştı. "Anımsadığım tek şey, Blue Ridge'in en dar ceketine, en parlak saçlarına ve en fiyakalı eyerine sahip, yirmi yaşlarında bir hayta."

"Haklısınız," diye atıldı Goree hevesle. "Ve o hayta, kendini göstermese de, hâlâ içimde. Ah, bir baba hindi kadar övüngen, bizzat şeytan kadar da mağrurum. Sizden, bu zaafıma kısa bir süre için arka çıkmanızı rica edeceğim."

"Söylemen yeter, Yancey. İstersen senden Laurel dükü ya da Blue Ridge baronu yaratırız; Stella'nın tavus kuşunun kuyruğundan bir tüy koparıp şapkana takarız."

"Ben ciddiyim, albay. Birkaç dakika sonra, ailemin neredeyse yüz yıldır yaşadığı, doğduğum evin önünden geçeceğiz. Şimdi orada yabancılar oturuyor... ama şu ha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lime bakın! Karşılarına böyle yırtık pırtık, dökülür bir halde mi çıkacağım – bir dilenci, boş gezenin boş kalfası gibi? Albay Coltrane, bu beni fena halde utandırıyor. Göz eriminden çıkana kadar, paltonuzu giyip şapkanızı takmama izin vermenizi rica ediyorum. Bunun boş, aptalca bir kibir olduğunu düşünüyorsunuz, farkındayım ama eski yuvamın önünden elimden geldiğince düzgün, havalı bir geçiş yapmak istiyorum."

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu albay kendi kendine, hali tavrı gayet aklı başında ve sakinken, son derece tuhaf sözler eden refakatçisini süzerken. Ama paltosunun düğmelerini açmaya koyulmuştu bile; bu garip ricayı yerine getirmeye hazırdı.

Paltoyla şapka Goree'ye tam uydu. Yüzünde tatmin olmuş, vakur bir ifadeyle düğmeleri iliklediği. Coltrane'la hemen hemen aynı bedendiler – oldukça uzun boylu, cüsseli ve dik. Aralarında yirmi beş yaş fark vardı ama dışarıdan bakan, onları kardeş sanabilirdi. Goree yaşından büyük gösteriyordu, şiş yüzünde derin çizgiler vardı; albayın teniyse özenle bakılan bir karaciğer sayesinde pürüzsüz ve zindeydi. Goree'nin eski, rezil keten ceketini giydi, solmuş, eprimiş şapkasını başına geçirdi.

"Tamam," dedi Goree dizginleri kaldırırken, "şimdi iyiyim. Albay, oradan geçerken, on adım geriden gelmenizi rica edeceğim, ki beni iyice bir görebilsinler. Henüz tedavülden kalkmadığımı görsünler. Gerçi yakında cümle âleme son ve sıkı bir gösteri daha sunacağım kesin, ama neyse... Haydi, gidelim."

Şık, havalı bir tırısla tepeyi tırmanmaya koyuldu; albay da, istendiği gibi, arkadan izliyordu.

Goree eyerin üzerinde dimdik oturuyordu, başı yukarda; fakat gözleri sağa çevrikti, eski arazisindeki çiti, çalı diplerini, olası saklanma yerlerini dikkatle taramaktaydı. Bir ara, kendi kendine mırıldandı: "Çılgın sersem

gerçekten deneyecek mi, yoksa çoğunu kendi kafamdan mı uydurdum?"

Tam küçük aile kabristanının önünden geçerken, aradığı şeyi gördü – bir köşedeki sık sedirlerin arasından yükselen, beyaz bir duman bulutu. Sola doğru öyle yavaş kaydı ki, Coltrane atını mahmuzlayıp ona yetişmeyi ve tek koluyla yakalamayı başardı.

Sincap avcısı hedefini fazla abartmadan seçmiş, kurşunu tam istediği noktaya yollamıştı – Goree'nin de zaten isabet edeceğini umduğu noktaya, Albay Abner Coltrane'ın siyah redingotunun göğsüne.

Goree bütün ağırlığıyla Coltrane'a yaslandı ama yere düşmedi. Atlar tempolarını bozmadan, yan yana ilerliyorlar, albay da tek koluyla berikine destek oluyordu. Laurel'ın ilk, küçük, beyaz evleri bir kilometre kadar ileride, ağaçların arasında parladı. Goree bir elini uzattı, Coltrane'ın dizgini tutan parmaklarını kavradı.

"Sağ ol dostum," dedi, "hepsi bu kadar."

Böylece Yancey Goree, eski evinin önünden geçerken, bu koşullarda sahneleyebileceği en muhteşem gösteriyi sunmuş oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

LACIVERT KLASİKLER

BABA / İzak Babel / Çev. Ergin Altay
ILHAM / İzak Babel / Çev. Ergin Altay
ÇELIK BOĞAZ / Mihail Bulgakov / Çev. Ergin Altay
GELECEKTEN BEKLENTİLER / Mihail Bulgakov / Çev. Ergin Altay
MASKE / Anton Çehov / Çev. Zeki Baştımar
MUJIKLER / Anton Çehov / Çev. Zeki Baştımar
GENÇLIK / Joseph Conrad / Çev. Erhun Yücesoy
LAGÜN / Joseph Conrad / Çev. Erhun Yücesoy
BİLINMEYEN EVDE / Geza Csath / Çev. İsmail Doğan
PERDE ARKASI / Jules Barbey D'Aurevilly / Çev. Aysel Bora
ÜÇ ERKEK KARDEŞ / Grazia Deledda / Çev. Kemal Atakay
KARA ŞATONUN KONTU / Sir Arthur Conan Doyle / Çev. Esra Birkan
ÇELKAŞ / Maksim Gorki / Çev. Ataol Behramoğlu
ÖLÜNÜN SIRRI / Lafcadio Hearn / Çev. Zeynep Avcı
KUM ADAM / E.T.A. Hoffmann / Çev. Ersel Kayaoğlu
İKİ MAVİ KUŞ / D.H. Lawrence / Çev. Can Ömer Kalaycı
ALICE RUHUNU AÇINCA / Jack London / Çev. Fatih Yiğitler
ÇİNAGO / Jack London / Çev. Şemsa Yeğin
JE NE PARLE PAS FRANÇAIS / Katherine Mansfield / Çev. Nihal Yeğinobalı
GÜNEŞ İLE AY / Katherine Mansfield / Çev. Nihal Yeğinobalı
AT ÜSTÜNDE / Guy de Maupassant / Çev. Tahsin Yücel
İŞTE GELDİM / Guy de Maupassant / Çev. Tahsin Yücel
DON JUAN'IN KARISI / Irene Némirovsky / Çev. Ebru Erbaş
BİR NOEL HEDİYESİ / O. Henry / Çev. Püren Özgören
BORSACININ AŞKI / O. Henry / Çev. Püren Özgören
PİNTİ ÂŞIK / O. Henry / Çev. Püren Özgören
ALTIN BÖCEK / Edgar Allan Poe / Çev. Nazire Ersöz
SFENKS / Edgar Allan Poe / Çev. Nazire Ersöz
AŞKIN HÜCUMU / Miguel de Unamuno / Çev. Behçet Necatigil
CANTERVİLLE HAYALETİ / Oscar Wilde / Çev. Suat Ertüzün
GENÇ KRAL / Oscar Wilde / Çev. Suat Ertüzün
BEYLERBEYİ: CUMA GÜNÜ İSTANBUL'UN EN TENHA YERİ / Osman Cemal Kaygılı / Çev. Tahsin Yıldırım
KARAGÖZ'ÜN SON GÜNLERİ / Osman Cemal Kaygılı / Çev. Tahsin Yıldırım
ANT / Ömer Seyfettin / Çev. Necati Tonga
ÜÇ NASİHAT / Ömer Seyfettin / Çev. Necati Tonga
DAMA TAŞLARI / Ömer Seyfettin / Çev. Necati Tonga
UZAKTAN / Mehmet Rauf / Çev. Seval Şahin
BİR HASTALIĞIN İLACI / Mehmet Rauf / Çev. Seval Şahin
SADE BİR ŞEY / Halit Ziya Uşaklıgil / Çev. Mustafa Çevikdoğan
MAİ YALI / Halit Ziya Uşaklıgil / Çev. Mustafa Çevikdoğan
SİVRİSİNEKLER KRALI / Mahmut Yesari / Çev. Tahsin Yıldırım
FENA BİR GECE / Halit Ziya Uşaklıgil / Çev. Mustafa Çevikdoğan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM